

Arrest

nr. 230 197 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76 - 78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 202 106 van 9 april 2018.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 juni 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot.

Op 10 november 2009 werd hem een F-kaart afgeleverd.

Op 17 november 2017 neemt de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

Mijnheer

naam : E. A.

voornaam : A.

geboortedatum : 05.02.1984

geboorteplaats: D. O. M.

nationaliteit : Marokko

Aliassen:

L. H., geboren op 19.08.1984

L. H., geboren op 05.02.1984

H. L., geboren op 05.02.1984

H. H., geboren op 05.02.1984

A. H., geboren op 05.02.1984

M. A., geboren op 05.02.1984

Krachtens artikel 44bis, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 01.02.2006 werd u voor het eerst gesignaleerd op het grondgebied. Er werd door de burgerlijke stand van Antwerpen, dienst huwelijken, een akte opgesteld voor aangifte van een huwelijk. U wenste te huwen met V. L. J., van Belgische nationaliteit. Voor het interview op 24.07.2006 daagden u en Mevrouw V. L. niet op zodat er geen huwelijksdatum werd bepaald. Uw dossier werd op 25.07.2006 geklasseerd zonder gevolg.

In januari 2009 deed u melding van een voorgenomen huwelijk met E. Y. H., geboren te Berkane op 09.07.1985, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1998. U trad op 10.04.2009 in het huwelijk.

Op 09.06.2009 diende u een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot (bijlage 19ter).

U werd op 10.11.2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 04.04.2012 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde en verboden wapendracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 21.06.2012 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of op eigendommen; aan een vergunningsplichtig vuurwapen met bijkomende munitie te hebben gedragen, namelijk een revolver NAGANT model 1895; aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden, met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 03.04.2012. U werd op 21.06.2012 vrijgesteld.

Op 30.05.2013 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming. U werd op 06.09.2013 vrijgesteld

U werd op 05.08.2015 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

De Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 26.06.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u tussen 01.01.2013 en 17.07.2013.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 17.11.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten); aan heling; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 15.06.2015 en 05.08.2015.

*****

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 08.05.2017 verklaarde u in de vragenlijst/hoorrecht dat u Frans, Nederlands en Arabisch kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2006 in België bent; dat u sinds 10.11.2009 verblijfsrecht hebt dat u verkreeg op basis van uw huwelijk met E. Y. H.; dat u in het bezit bent van een F-kaart geldig tot 04.11.2019; dat uw F-kaart in uw dossier wordt bijgehouden op de griffie van de gevangenis van Beveren: Schaarbeekstraat 2, 9120 Beveren, tel.: 03/253.44.62; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u bij uw vriendin woonde te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 1 en 2) en dat door de stad Antwerpen het verkeerde attest van woonst werd bezorgd maar gelet op het korte tijdsbestek, kon geen nieuw attest meer bekomen worden; dat u een duurzame relatie hebt met E. O. F. E., woonachtig te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 1 en 3); dat wat uw echtgenote betreft, E. Y. H., wonende te 1190 Vorst, (...) u feitelijk gescheiden bent en dat uw advocaat bezig is met het regelen van een echtscheiding via onderlinge toestemming (stuk 4); dat uw broer, E. A. S. te 2100 Antwerpen, (...) woont (stuk 5) en dat hij gehuwd is met O. N. (Belg) tel.: (...) en 4 minderjarige kinderen (Belgen) hebben, E. A. H., E. A. S., E. A. N. en E. A. S.; dat uw oom Z. H. in België woont; dat u 4 minderjarige kinderen hebt in België in de leeftijdscategorie van 2 t.e.m. 7 jaar, namelijk 3 minderjarige kinderen (Belgen) met uw vrouw E. Y. H. (Belg), met wie u feitelijk gescheiden bent en die verblijft te 1190 Vorst, (...) (stuk 4), E. A. R., E. A. M. A., E. A. L. en 1 minderjarig kind met uw vriendin E. O. F. E. die verblijft te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 3) E. A. L.; dat u niet getrouwd of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België en er geen minderjarige kinderen hebt; dat u in Marokko nog familie hebt, namelijk uw moeder, K. Y., uw broer, E. A. A. en uw zus E. A. F.; dat uw vader E. A. M. reeds overleden is; dat u in de gevangenis van Beveren Nederlandse les volgt, dat u leert lezen en schrijven bij Leerpunt sinds september 2016 (stukken 6 en 7) en reeds een deelcertificaat Open Alfa NT2 behaalde (stukken 8 en 9); dat u graag in België een opleiding mechanica zou volgen; dat u automecanicien bent en nog niet hebt gewerkt in België; dat u geen diploma hebt behaald in Marokko, aangezien u de school vroegtijdig diende te verlaten ingevolge financiële problemen en hierdoor bent gaan werken als mecanicien bij uw maternale grootvader; dat u in Marokko hebt gewerkt als mecanicien; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat de reden waarom u niet naar uw land kan terugkeren uw 4 minderjarige kinderen in België zijn; dat ze nog heel jong zijn, tussen 2 en 7 jaar; dat het intrekken van uw verblijfsrecht aldus verregaande gevolgen zou hebben voor u en uw minderjarige kinderen; dat u bovendien reeds in de tijdsvoorwaarden verkeert voor verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten, met name beperkte detentie en elektronisch toezicht; dat u zich correct gedraagt binnen de gevangensmuren; dat u nog geen tuchtrappen opliep (stuk 10).

*****

De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn zeer ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling. Op 03.04.2012 begaf u zich naar de hammam waar uw echtgenote werkte en heeft u daar in de inkomsthal bedreigingen geuit en een schot gelost met een revolver, gericht naar de grond, doch met mensen in de buurt. U droeg een vuurwapen met bijbehorende munitie. Tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 was u betrokken bij een vereniging die handelde in cocaïne en heroïne. U liet zich enkel leiden door snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden met de schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de overlast voor de maatschappij en de randcriminaliteit die hierdoor kan veroorzaakt worden. Tussen 15.06.2015 en 05.08.2015 hebt u gepoogd om diefstallen te plegen met braak, inklimming of valse sleutels waaruit blijkt dat u louter snel winstbejag nastreefde en hield u geen rekening met andermans eigendomsrechten.

De Strafvueroeringsrechtbank van Gent heeft bij vonnis van 06.06.2017 uw verzoek van 03.03.2017 tot voorwaardelijke invrijheidstelling neergelegd ter griffie van de gevangenis van Beveren afgewezen. Ze stelt dat "E. A. A. werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 5 jaar wegens het plegen van vermogensdelicten, bedreigingen en inbreuken op de drugswetgeving. Ondanks het feit dat betrokkene al in 2006 in België kwam, heeft hij hier nooit officieel gewerkt. Volgens zijn eigen verklaring zou hij wel officieel in een garage geholpen hebben en korte tijd als portier gewerkt hebben. Betrokkene legde een verzoekschrift neer tot het bekomen van een beperkte detentie, een elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidstelling. Nog vóór de zitting van 23.05.2017 trok hij zijn verzoek tot het bekomen van een beperkte detentie of voorwaardelijke invrijheidstelling in. Thans stelt de rechtbank vast dat zijn reclassering nog niet op punt staat. Betrokkene genoot nog niet van uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven. Ter terechtzitting verklaarde hij zijn verloven te willen doorbrengen bij zijn partner F. en hun 2 (sic) kinderen te Wilrijk. Blijkt evenwel dat zijn partner zelf slachtoffer was en er veel onduidelijkheid bestaat over hun relatie. Vooraleer betrokkene op dit adres zijn verloven kan doorbrengen, dient er hieromtrent meer duidelijkheid te komen, mogelijks dient nagegaan te worden of een begeleiding hier aan de orde is. Betrokkene beschikt op dit ogenblik nog niet over een dagbesteding. Uit het verslag van de psychosociale dienst blijkt daarenboven dat een psychosociale begeleiding allicht niet haalbaar is vanuit een inschatting van therapeutische onbereikbaarheid".

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, de onvoldoende vooruitzichten op sociale reclassering, het gevaar dat het plegen van nieuwe ernstige feiten nog steeds aanwezig is en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

*****

U huwde op 10.04.2009 met E. Y. H., geboren te Berkane op 09.07.1985, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1998. U verklaarde in uw hoorrecht dat u feitelijk gescheiden bent en dat uw advocaat bezig is met het regelen van een echtscheiding via onderlinge toestemming. Uit deze relatie werden 3 kinderen geboren die de Belgische nationaliteit hebben, namelijk op 06.08.2009, op 19.09.2010, op 24.10.2014 en die woonachtig zijn bij hun moeder. Zij was trouwens op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar uit hoofde van verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten werden gepleegd tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 en u werd hiervoor door het Hof van Beroep van Antwerpen op 26.06.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met uw 3 kinderen, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw kinderen. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding. Zij komen sporadisch op bezoek in de gevangenis. Het laatste bezoek was op 14.01.2017 (zie bezoekerslijst tot en met 09.07.2017).

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het feit dat u bezig bent met een echtscheiding, met onderlinge toestemming, wil niet zeggen dat Mevrouw E. Y. en uw 3 kinderen u niet kunnen volgen naar uw herkomstland om daar een eventuele toekomstige omgangsregeling met de kinderen voort te zetten. Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in Marokko of elders verder te zetten. Uw kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Aangezien Mevrouw E. Y.

H. en uw kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard voor kiezen om in België te blijven en kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

Hoe dan ook, ongeacht de keuze van uw familieleden, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u 4 minderjarige kinderen, een echtgenote en een vriendin had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

U hebt een relatie met E. O. F., geboren te Sidi Slimane op 05.01.1988, van Marokkaanse nationaliteit. Uit deze relatie werd een dochter geboren, E. A. L., geboren te Antwerpen op 08.10.2013, waarvan de nationaliteit nog niet definitief is bewezen. Zij komen u bezoeken in de gevangenis. Mevrouw E. O. F. diende op 28.02.2017 een verzoek tot machtiging van verblijf in, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 31.07.2017 onontvankelijk verklaard. Aangezien Mevrouw E. O. geen recht op verblijf heeft in België kan zij ervoor kiezen om u te vergezellen en jullie relatie elders verder te zetten. Jullie worden als gevolg van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf niet van elkaar gescheiden en er is dus geen sprake van een situatie waarin de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kan worden ingeroepen. Jullie dochter is nog geen 4 jaar en nog niet schoolplichtig. Zij kan zich dus gemakkelijk aanpassen in het land van herkomst van haar ouders dan wel een derde land. Mevrouw E. O. was trouwens op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten werden gepleegd tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 en u werd hiervoor door het Hof van Beroep van Antwerpen op 26.06.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling.

Uw broer, zijn echtgenote en zijn 4 kinderen verblijven legaal in het Rijk en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

*****

U bent op 22-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 33 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 11 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u reeds drie maal veroordeeld. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong. U hebt er 22 jaar verbleven, u spreekt de taal, u hebt er school gelopen en u hebt er gewerkt, zodat u ervaring hebt opgedaan die u zeker zal helpen bij het zoeken naar een job. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende moeder, K. Y., uw broer, E. A. A. en uw zus E. A. F.

*****

Het voorgaande is niet van die aard dat ze de noodzaak van een beëindiging van het verblijf in vraag stellen.

*****

De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 3 maal veroordeeld werd voor criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

"de artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van niet-retroactiviteit en het ne bis in idem-beginsel.

Schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Schending van het algemeen beginsel van het hoorrecht. Schending van artikel 41 EU- Handvest."

2.2.1. Het eerste onderdeel van het middel stelt:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing is uitsluitend gebaseerd op artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980:

"Krachtens artikel 44bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf"

Dit artikel luidt als volgt (eigen onderlijning):

"§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

De bestreden beslissing maakt echter geen melding van de vierde paragraaf van artikel 44bis, noch van artikel 45 §2 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die nochtans belangrijke waarborgen voorschrijven met betrekking tot beslissingen genomen op basis van artikel 44bis.

Artikel 44bis §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn

familieelid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 §2 van de Vreemdelingenwet voegt hieraan toe:

"§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familieelid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familieelid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)"

Aangezien van deze artikelen geen enkele melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, is het voor verzoekende partij onduidelijk of effectief werd rekening gehouden met het evenredigheidsbeginsel en de hieraan gekoppelde motiveringsvereisten.

Deze artikelen zouden nochtans deel moeten uitmaken van de wettelijke basis van een beslissing gesteund op artikel 44bis §2.

De bestreden beslissing verwijst enkel nog naar artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet inzake het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen en artikel 8 EVRM.

De loutere weergave van de antwoorden die geformuleerd werden op de vragenlijst die in het kader van het hoorrecht werd afgenomen, volstaat niet om aan te tonen dat effectief werd rekening gehouden met met verzoekers persoonlijke situatie.

Wat betreft het respect voor het hoorrecht, formuleert verzoeker hieronder nog opmerkingen.

Verder zal worden aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel ook niet werd gerespecteerd in het kader van de analyse van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker de geciteerde wetsartikelen, waarvan de schending wordt aangevoerd, correct weergeeft.

Verzoeker verwijt in essentie in dit onderdeel dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de artikelen 44bis, §4 en 45, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de formele motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarvan de schending door verzoeker niet wordt aangevoerd. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44bis, § 2 en artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd omdat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten, daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een

fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Het antwoord op het onderzoek, verplicht door artikel 44bis, §4, van de Vreemdelingenwet, is opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekers leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en zijn bindingen met het herkomstland zijn onderzocht en gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit het enig middel dat verzoeker de redenen begrijpt waarom de bestreden beslissing is genomen, de rechtsgrond van de bestreden beslissing kent en weet welke elementen moesten onderzocht worden in toepassing van artikel 44bis, §4, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de volgens hem ontbrekende artikelen zelf. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht in dit geval is bereikt.

Verzoeker houdt voor dat het hem onduidelijk is of effectief rekening is gehouden met het evenredigheidsbeginsel en de hieraan gekoppelde motiveringsvereiste. Hij verduidelijkt dit niet.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat het persoonlijk gedrag van verzoeker wel degelijk is beschreven en de bestreden beslissing niet louter steunt op de opgelopen correctionele veroordelingen die niet door verzoeker worden betwist. Zo wordt beschreven welke feiten verzoeker heeft gepleegd, het feit dat de gepleegde feiten zeer ernstig zijn en getuigen van een gewelddadige instelling door het gebruik van een vuurwapen met munitie, de verhandeling van onder meer heroïne, een levensgevaarlijke drug, verzoekers oogmerk op snel winstbejag, het herhalen van het plegen van misdrijven ondanks een eerdere bestraffing terwijl verzoeker al vader was geworden, en de gevolgen van deze gedragingen voor de maatschappij. De bestreden beslissing gaat in op verzoekers integratie in België, de aanwezigheid van familieleden en op de bindingen met het herkomstland. De leeftijd is vermeld. Er blijken tevens geen gezondheidsproblemen voorhanden.

Wat de beoordeling van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De vereisten in dit artikel zijn nageleefd vermits verzoeker op 24 april 2017 een vragenlijst kreeg, op 24 april 2017 een gesprek had met de verwerende partij waarbij uitgelegd werd dat het belangrijk was zoveel mogelijk details en documenten te geven omdat er mogelijks een beëindiging van het verblijf nakend was, en verzoeker expliciet het belang van dit horen erkende (zie nota van 28 april 2017). Verzoeker stelde bovendien dat hij de vragenlijst ging invullen samen met zijn advocaat. Het antwoord

op de vragenlijst werd rechtstreeks overgemaakt door diens advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken via mail van 8 mei 2017 (zie administratief dossier).

Voorts blijkt uit de gehele lezing van de bestreden beslissing dat er rekening is gehouden met de individuele situatie van verzoeker en met de elementen die hij aanbracht voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat meer motieven dan enkel de antwoorden, verleend ter gelegenheid van het uitgeoefende hoorrecht, en de motieven wegen het belang van de verzoeker en onder meer ook deze van zijn familie af tegenover de belangen van de maatschappij. Verzoeker verduidelijkt in dit onderdeel niet met welke concrete elementen geen rekening is gehouden. Hij laat na in dit onderdeel aan te geven met welke elementen, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden.

Verzoeker toont de schending van de in het eerste onderdeel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aan.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.3.1. Het tweede onderdeel verwoordt het volgende:

"De motivering van de bestreden beslissing is in essentie gebaseerd op de drie correctionele veroordelingen die door verzoeker werden opgelopen.

De beslissing bevat slechts een samenvatting van de gerechtelijke antecedenten van verzoeker door vermelding van de opgelopen straf, de aard en het tijdstip van de inbreuk en de staat van wettelijke herhaling.

De bestreden beslissing komt niet verder dan stellen dat bedreigingen uiteten met een revolver getuigt van een gewelddadige instelling en dat met drugshandel aan zich geldgewin gepaard gaat met schadelijke gevolgen voor de gebruikers en hun omgeving en de oorzaak is van overlast en randcriminaliteit, alsook dat diefstallen aan zich gepaard gaan met geldgewin en geen rekening houden met andermans eigendomsrechten.

De bestreden beslissing bevat verder geen enkele concrete analyse van de motivering van de correctionele veroordelingen of van het gehele parcours dat werd afgelegd door verzoeker.

Nochtans schrijft het tweede lid van artikel 45 §2 Vreemdelingenwet expliciet voor dat: "Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen "

Er wordt enkel nog verwezen naar het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank van 6 juni 2017 inzake verzoekers vraag tot voorlopige invrijheidsstelling van 3 maart 2017, om te stellen dat, gelet op de aard, de frequentie en de ernst van de gepleegde feiten, de onvoldoende vooruitzichten op sociale reclassering, het gegeven dat verzoeker geen lessen lijkt te trekken uit eerdere veroordelingen en de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, "kan er geconcludeerd worden dat" verzoeker een "ernstig gevaar" "kan" betekenen voor de rust van de burgers evenals de handhaving van de openbare orde en "mag er worden aangenomen dat" verzoeker door zijn persoonlijk gedrag "een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde".

Het is verzoeker een raadsel hoe verwerende partij zich meent te kunnen baseren op dit vonnis om dergelijke overigens louter hypothetische conclusies te trekken.

Afgezien van het feit dat verzoeker in totaal driemaal werd veroordeeld, blijkt niet uit het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank, noch uit het administratief dossier, dat verzoeker geen lessen lijkt te trekken uit zijn veroordelingen, noch dat er sprake zou zijn van een onvoldoende vooruitzichten op sociale reclassering, laat staan van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden

Er wordt hoogstens gesteld dat dient nagegaan te worden of begeleiding aan de orde is bij de eventuele toekenning van verloven en dat de reclassering slechts nog niet op punt staat.

De mogelijkheid voor het verkrijgen van een uitgaansvergunning of penitentiaire verloven wordt niet niet uitgesloten door de Strafvueroeringsrechtbank, doch stelt als voorwaarde dat er eerst meer duidelijkheid wordt verschaft over de relatie met zijn partner, in functie van een eventuele begeleiding .tijdens het

verlof. Indien er sprake zou zijn van een "ernstig of voortdurend gevaar" voor de openbare orde, dan zou de Strafvueroeringsrechtbank uiteraard geen begeleiding of onderzoek voorstellen.

Ook het administratief dossier spreekt de motivering tegen. Verzoeker legde in het kader van de vragenlijst inzake hoorrecht immers een algemeen observatieverslag neer waaruit blijkt dat verzoeker positief gedrag stelt in de gevangenis:

" Dagstructuur:

- Gaat regelmatig naar werk/opleiding
- Staat spontaan op
- Gaat regelmatig naar wandeling
- Neemt deel aan de gekozen activiteiten
- Neemt op een positieve manier deel aan het open regime

Intern reglement:

- Houdt zich aan regels en afspraken
- Geen aanwijzingen omtrent druggebruik
- Correct medicatiegebruik
- Kan werken met PrisonCloud
- Draagt zorg voor uitgeleend materiaal

Houding tav personeel:

- Toont respect
- Hanteert de gangbare beleefdsheidsformules
- Houdt zich aan de gemaakte afspraken
- Respecteert de grenzen (persoonlijke levenssfeer)

Houding tav gedetineerden:

- Kan in groep functioneren
- Gedraagt zich neutraal en onpartijdig
- Gaat niet in op een uitdaging tot escalatie
- Heeft respect voor nachtrust, lawaai
- Heeft respect voor verblijfsruimte van de medegedetineerden

Hygiëne:

- Heeft een verzorgd uiterlijk
- Draagt gepaste kledij
- Heeft nette en ordelijke cel Sorteert zijn afval volgens afspraken"

Van dit observatieverslag wordt geen melding gemaakt in de bestreden beslissing, zodat kan worden aangenomen dat geen rekening werd gehouden met dit stuk, terwijl dit nochtans het persoonlijke gedrag van verzoeker betreft, hetgeen conform artikel 45 §2 eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet nochtans de uitsluitende basis moet zijn van de in artikel 44bis bedoelde beslissing zoals in casu.

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk eerbied toont voor sociale, morele en economische waarden, zodat verwerende partij ten onrechte spreekt van een "manifeste afwezigheid" van eerbied voor sociale, morele en economische waarden."

2.3.2. Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing slechts een samenvatting bevat van de drie correctionele veroordelingen die verzoeker opliep, is dit niet juist.

Aandachtige lezing van de bestreden beslissing leert dat naast de inhoud van de drie veroordelingen die in de bestreden beslissing gedetailleerd worden beschreven en terecht als zeer ernstig worden bestempeld, en de beoordeling van de gegevens die verzoeker in de vragenlijst meedeelde, wordt weergegeven waarom de feiten zeer ernstig zijn met de volgende motieven:

"De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn zeer ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling. Op 03.04.2012 begaf u zich naar de hammam waar uw echtgenote werkte en heeft u daar in de inkomsthal bedreigingen geuit en een schot gelost met een revolver, gericht naar de grond, doch met mensen in de buurt. U droeg een vuurwapen met bijbehorende munitie. Tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 was u betrokken bij een vereniging die handelde in cocaïne en heroïne. U liet zich enkel leiden door snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden met de schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de overlast voor de maatschappij en de randcriminaliteit die hierdoor kan veroorzaakt worden. Tussen 15.06.2015 en 05.08.2015 hebt u

gepoogd om diefstallen te plegen met braak, inklimming of valse sleutels waaruit blijkt dat u louter snel winstbejag nastreefde en hield u geen rekening met andermans eigendomsrechten.

De Strafvueroeringsrechtbank van Gent heeft bij vonnis van 06.06.2017 uw verzoek van 03.03.2017 tot voorwaardelijke invrijheidstelling neergelegd ter griffie van de gevangenis van Beveren afgewezen. Ze stelt dat " E. A. A. werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 5 jaar wegens het plegen van vermogensdelicten, bedreigingen en inbreuken op de drugswetgeving. Ondanks het feit dat betrokkene al in 2006 in België kwam, heeft hij hier nooit officieel gewerkt. Volgens zijn eigen verklaring zou hij wel officieel in een garage geholpen hebben en korte tijd als portier gewerkt hebben. Betrokkene legde een verzoekschrift neer tot het bekomen van een beperkte detentie, een elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidstelling. Nog vóór de zitting van 23.05.2017 trok hij zijn verzoek tot het bekomen van een beperkte detentie of voorwaardelijke invrijheidstelling in. Thans stelt de rechtbank vast dat zijn reclassering nog niet op punt staat. Betrokkene genoot nog niet van uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven. Ter terechtzitting verklaarde hij zijn verloven te willen doorbrengen bij zijn partner F. en hun 2 (sic) kinderen te Wilrijk. Blijkt evenwel dat zijn partner zelf slachtoffer was en er veel onduidelijkheid bestaat over hun relatie. Vooraleer betrokkene op dit adres zijn verloven kan doorbrengen, dient er hieromtrent meer duidelijkheid te komen, mogelijks dient nagegaan te worden of een begeleiding hier aan de orde is. Betrokkene beschikt op dit ogenblik nog niet over een dagbesteding. Uit het verslag van de psychosociale dienst blijkt daarenboven dat een psychosociale begeleiding allicht niet haalbaar is vanuit een inschatting van therapeutische onbereikbaarheid". Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, de onvoldoende vooruitzichten op sociale reclassering, het gevaar dat het plegen van nieuwe ernstige feiten nog steeds aanwezig is en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde."

En:

"U bent op 22-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 33 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 11 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u reeds drie maal veroordeeld. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong. U hebt er 22 jaar verbleven, u spreekt de taal, u hebt er school gelopen en u hebt er gewerkt, zodat u ervaring hebt opgedaan die u zeker zal helpen bij het zoeken naar een job. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende moeder, K. Y., uw broer, E. A. A. en uw zus E. A. F.

*****

Het voorgaande is niet van die aard dat ze de noodzaak van een beëindiging van het verblijf in vraag stellen.

*****

De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 3 maal veroordeeld werd voor criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Uit het administratief dossier, die ook de veroordelingen van verzoeker bevat, blijkt dat de feiten zeer ernstig zijn. Geweld met een revolver en verhandeling van drugs, waaronder heroïne, zijn hier voorbeelden van.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft trouwens het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn.

Gelet op deze rechtspraak concludeert het HvJ dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54).

Daarnaast heeft het HvJ geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de “*de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt*” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat inderdaad op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht, betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de minister/staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister/staatssecretaris moet derhalve haar/zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij/hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

De Raad wijst erop dat verzoeker na zijn eerste aanhouding en veroordeling opnieuw ernstige misdrijven pleegde en aldus geen lering trok uit zijn veroordeling. De bestreden beslissing stelt in dit geval kennelijk redelijk dat het gevaar dat verzoeker ook in de toekomst misdrijven pleegt: *“Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.*

Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, de onvoldoende vooruitzichten op sociale reclassering, het gevaar dat het plegen van nieuwe ernstige feiten nog steeds aanwezig is en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.”

In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) zit een evenredigheidstoets vevat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4, van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De bestreden beslissing wijst erop dat naast het crimineel verleden van verzoeker, rekening houdend met het gezag van gewijsde van het oordeel van de strafuitvoeringsrechtbank te Gent (vonnis 6 juni 2017, net voor het nemen van de bestreden beslissing) hij tijdens zijn verblijf in België sedert 2006 nooit heeft gewerkt, buiten een eventuele korte periode als portier en in een garage, en dat een reclassering nog niet op punt staat. In het kader van het hoorrecht stelt verzoeker dat hij nooit gewerkt heeft. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet is geïntegreerd in België en er onvoldoende vooruitzichten zijn op sociale reclassering. Anderzijds is verzoeker door de ernst van de gepleegde misdrijven en het herhalend karakter een gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing beschrijft verder de duur van het verblijf van verzoeker en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd (33 jaar), zijn gezins- en economische situatie (de relatie met de moeders van zijn kinderen en de kinderen), zijn sociale en culturele integratie in het Rijk (onder meer

dat verzoeker ondanks zijn elfjarig verblijf in België nooit werkte, wat ook blijkt uit de vragenlijst), en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct beoordeeld en kennelijk redelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dit onderdeel toont de schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet aan.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat uit de gehele lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk uitlegt waarom het misdadig karakter van de gepleegde feiten zeer ernstig is en actueel, ook rekening houdend met het oordeel van de strafuitvoeringsrechtbank. Deze stelt dat een reclassering niet aan de orde is. Dit oordeel werd genomen enkele maanden voor de bestreden beslissing en was actueel. Het algemeen observatieverslag over de houding van verzoeker in de gevangenis weegt niet op tegen het oordeel van de strafuitvoeringsrechtbank en verzoeker verduidelijkt geenszins hoe in dit geval zijn gedrag in de gevangenis de bestreden beslissing had kunnen wijzigen, temeer nooit penitentiair verlof werd toegekend en hij niet over een dagbesteding beschikte. In het vonnis van 8 juni 2017 stelt de strafuitvoeringsrechtbank expliciet dat het gevaar voor het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten nog steeds aanwezig is (zie administratief dossier - pagina 3 van het vonnis). Bovendien kan verzoeker, volgens dit vonnis, slechts een nieuw verzoek indienen vanaf 5 april 2018. Hieruit blijkt dat verzoeker tevergeefs suggereert dat er geen sprake zou zijn van een ernstig of voortdurend gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zijn gedrag in een gevangenis opweegt tegen de sociale, morele en economische waarden die verzoeker alleszins niet had in het verblijf buiten de gevangenis.

Artikel 45, §2 en §4, van de Vreemdelingenwet stelt niet dat geen rekening mag gehouden worden met het misdadig gedrag van verzoeker. Wel moet het gedrag, dat kan voortvloeien uit strafrechtelijke veroordelingen, een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. In dit geval heeft de bestreden beslissing deze elementen in acht genomen, niet alleen door de zeer ernstige feiten die verzoeker pleegde, het herhalend karakter ervan maar ook de impact op de samenleving. Het actuele karakter blijkt uit de recente veroordelingen. Verzoeker kan niet ontkennen dat het plegen van geweld met een wapen, drugsinbreuken (waaronder levensgevaarlijke heroïne), poging tot inbraak en heling een gevaar vormen voor de maatschappij. Het gedrag van verzoeker was bovendien niet veranderd na de eerste opgelopen veroordeling. Verder heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met het actueel karakter, onder meer door de beschouwingen in het vonnis van 6 juni 2017 van de strafuitvoeringsrechtbank in overweging te nemen. Het gegeven dat de strafuitvoeringsrechtbank niet uitsluit dat een toekomstige reclassering onmogelijk is, is evident. Deze rechtbank zal oordelen op het ogenblik van de procedure. In dit geval was er een actuele beoordeling recent voor het nemen van de bestreden beslissing en bracht dit de conclusie mee, zoals correct verwoord in de bestreden beslissing. Met bovendien de vaststelling dat slechts een nieuw verzoek mag ingediend worden vanaf 5 april 2018. Zoals eerder gesteld wegen het gedrag van verzoeker binnen de gevangenis niet op tegen de vaststellingen van de strafuitvoeringsrechtbank die besliste dat de tijd nog niet rijp was, zelfs voor een verlof. Aldus kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat verzoekers gedrag een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.4.1. Het derde onderdeel wordt in het eerste punt weergegeven als volgt:

“Derde onderdeel

Artikel 44bis §2 Vreemdelingenwet werd hersteld bij artikel 26 van Wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 april 2017 en in werking getreden op 29 april 2017.

Het nieuwe artikel 44bis van de Vreemdelingenwet stelt een omzetting voor van artikel 28 van Richtlijn 2004/38, dat luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Artikel 28 Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989."

De hoofding bescherming tegen verwijdering wordt verantwoord door de voorafgaande overwegingen 23 en 24 van de Richtlijn 2004/38:

"(23) Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong.

(24) Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie en zijn familieleden beter in het gastland geïntegreerd zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn. Voorts zou ook een verwijderingsmaatregel tegen minderjarigen alleen in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen teneinde, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, de banden met de familie in stand te houden."

Verzoeker brengt in het bijzonder bepaling artikel 28.3 onder de aandacht van de Raad, daar deze bepalingen stelt dat de lidstaten de dwingende redenen van openbare veiligheid dienen te definiëren.

Het nieuwe artikel 44bis van de Vreemdelingenwet definieert echter helemaal niets maar neemt de begrippen gewoonweg over.

Nochtans meent verzoeker dat deze definitie nodig is om precies te weten hoe ver de bescherming van Unieburgers en hun familieleden gaat daar ze de jure een bovengrens oplegt. Zonder deze bovengrens is het voor verzoeker bijzonder moeilijk om de andere in artikel 28 van de Richtlijn voorziene bepalingen te interpreteren en daarmee de in het artikel 44bis §2 Vreemdelingenwet overgenomen bepaling.

Het is met andere woorden onmogelijk te weten wat de definitie is van de begrippen "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" daar zelfs de definitie van "dwingende redenen van openbare veiligheid" ontbreekt.

Het Hof van Justitie heeft in haar rechtspraak weliswaar een zekere interpretatie gegeven van de begrippen openbare orde en nationale veiligheid, maar laat het uitdrukkelijk aan de lidstaten om de begrippen te definiëren, weliswaar binnen de door haar gegeven interpretatie (HvJ, Jipa t. Roemenië, C 33/07,23).

Bij gebreke aan precieze definitie meent verzoeker dan ook dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is."

2.4.2. Zoals verzoeker aangeeft, zijn de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet ingevoerd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017).

Verzoeker verwijt *de facto* de wetgever na te laten te definiëren wat de begrippen "ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare veiligheid" betekenen.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 het volgende voor ogen had: "Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd."

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat "[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit." (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat "het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid."

Om deze situatie te verbeteren, bepaalt "het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds" waarbij de wetgever "volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt" daar de "betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden." (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet;

- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals "openbare orde", "nationale veiligheid", "ernstige redenen" en "dwingende redenen".

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze

geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide omschreven categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijke veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*).

De uitlegging van de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21*).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip "openbare veiligheid" betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23* met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

Deze uitlegging van de begrippen over openbare orde en nationale veiligheid door het HvJ, zoals hierboven weergegeven, bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een nationale bepaling die een aanknopingspunt heeft met het Unierecht. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, immers rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn

inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Wanneer de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet, die via artikel 40*ter*, § 2 van dezelfde wet ook gelden voor familieleden van Belgen, worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, moet dus rekening worden gehouden met de rechtspraak van het HvJ. Van een aanknopingspunt is sprake wanneer een situatie valt binnen de werkingssfeer van de richtlijn 2004/38/EG of de artikelen 20 en 21 van het VWEU. In het bijzonder betreffen zulke situaties:

- de Unieburgers, bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet (verblijfsrecht in het kader van de richtlijn 2004/38/EG);
- de familieleden van Unieburgers, bedoeld in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 van het VWEU);
- de familieleden van Belgen, bedoeld in artikel 40*ter*, § 1, van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 21 van het VWEU);
- de ouders van minderjarige Belgen, bedoeld in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 20 van het VWEU).
(*Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53-443, p.18, GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.1 tot B.59.8; *Parl.St Kamer*, 2015-2016, nr. 54-1696, p.27-30).

Ook ten aanzien van de familieleden-derdelanders van een Belg, bedoeld in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, *quod in casu*, moet een Unierechtelijke interpretatie van de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet worden gehanteerd hoewel er in beginsel geen Unierechtelijk aanknopingspunt voorhanden is. De Raad van State heeft immers herhaaldelijk benadrukt dat een Unierechtelijke interpretatie van een nationale bepaling ook aan de orde is wanneer bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op grond van een nationale wettelijke regeling, waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (*cf.* RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

Zoals hierboven uiteengezet, wordt er – met het oog op meer coherente, efficiëntere en eenvoudigere rechtsregels – enkel een onderscheid gemaakt tussen twee categorieën van vreemdelingen, met name tussen onderdanen van derde landen enerzijds, en Unieburgers en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds.

De wetgever heeft in geen geval duidelijk aangegeven dat voor Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders nog een bijkomend onderscheid moet worden gemaakt. In tegenstelling tot de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de wet van 24 februari 2017 niet dat er voor een verschillende aanpak werd gekozen voor wat betreft familieleden-derdelanders van een Belg, bedoeld in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Bovendien volgt uit de voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ dat de begrippen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd ten aanzien van derdelanders als ten aanzien van Unieburgers en de met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen, daar “*de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt*” (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; *Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

Gelet op deze gegevens dient te worden gesteld dat de bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid die in de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet worden gebruikt, ook ten aanzien van familieleden-derdelanders van een Belg, zoals bedoeld in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet anders kunnen worden uitgelegd dan conform wat in de rechtspraak van het HvJ is uiteengezet. Dit geldt des te meer daar noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt welke invulling er anders aan kan worden gegeven.

De Raad herinnert er tevens aan dat een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven, *quod in casu*, enkel is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit). Het volstaat daarbij niet dat er een wettelijke basis is; deze dient ook te voldoen aan bepaalde kwaliteitseisen die gelden als uiting van het rechtszekerheidsbeginsel. De relevante wetgeving moet ‘toegankelijk’ zijn voor de betrokken vreemdeling en voldoende ‘voorzienbaar’. Regelgeving is ‘voorzienbaar’ indien de werkingssfeer en de normatieve inhoud ervan met voldoende precisie zijn geformuleerd om de gevolgen ervan met redelijke voorspelbaarheid te voorzien. De betrokken regelgeving moet, met andere woorden, voldoende duidelijke termen gebruiken om aan eenieder in toereikende mate te kennen te geven in welke

omstandigheden en onder welke voorwaarden de nationale overheid is gemachtigd om maatregelen te treffen die zijn door het EVRM beschermde rechten raken (EHRM (GK) 12 juni 2014, nr. 56030/07, *Fernandez Martinez/Spanje*, § 117; inzake openbare orde en nationale veiligheid zie in het bijzonder EHRM 24 april 2008, nr. 1365/07, *C.G. e.a./Bulgarije*, §§ 39-40).

Tegen deze achtergrond oordeelt de Raad dat het aangewezen is om, in alle gevallen waar toepassing wordt gemaakt van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, een analoge uitlegging te hanteren van de begrippen die verband houden met de openbare orde en nationale veiligheid en dit conform de rechtspraak van het HvJ. Hiermee wordt het door de wetgever vooropgestelde doel tot meer coherentie, efficiëntie en eenvoudigheid, zoals uiteengezet in de wetwijziging van 24 februari 2017, gehandhaafd en wordt tevens de voorzienbaarheid van de relevante artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet en dus de rechtszekerheid gegarandeerd. Aldus is er geen onderscheid tussen de categorieën waarvan sprake in het vierde onderdeel (zie punt 2.5.2).

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest 112/2019 van 18 juli 2019, dat zich uitsprak over de gehele of gedeeltelijke vernietiging van onder meer de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de wetgever voldoende heeft gepreciseerd wat dient te worden verstaan onder “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van nationale veiligheid” opdat de betrokken vreemdelingen met een redelijke graad van voorzienbaarheid kunnen bepalen welke gedragingen de bestreden beslissing verantwoordt (onder meer overweging B.53):

“B.53.1. De verzoekende partijen verwijten de wetgever gebruik te hebben gemaakt van vage en onduidelijke begrippen die toelaten een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun familieleden, met schending van het wettigheidsbeginsel inzake het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met diverse in B.3.1 aangehaalde verdragsbepalingen en met schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG. Zij verwijten de wetgever eveneens de verwijdering mogelijk te maken van burgers van de Unie om redenen van openbare orde of van nationale veiligheid los van elke strafrechtelijke veroordeling en dus eveneens op grond van vermoedens.

B.53.2. Artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt :

« 1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist ».

Artikel 28 van dezelfde richtlijn bepaalt :

« 1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij :

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 ».

B.53.3. In de memorie van toelichting met betrekking tot de bestreden bepaling wordt aangegeven :

« Dit artikel wil in de eerste plaats sommige bepalingen van richtlijn 2004/38/EG die het vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden beperken, naar behoren omzetten.

Het betreft de artikelen 27, lid 1, en 28 van deze richtlijn. Ze brengen een gradatie aan in de motieven die het mogelijk maken de burgers van de Unie en hun familieleden te verwijderen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, gebaseerd op de mate van integratie van de betrokkene in het gastland » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/001, p. 34).

De wetgever verwijst overigens naar de commentaar bij het ontworpen artikel 13, die « over te nemen [is] voor de situatie van de burgers van de Unie en hun familieleden » (ibid., p. 37).

B.54.1. Om redenen die identiek zijn aan die welke zijn aangegeven in B.16 en B.17, hebben de begrippen « openbare orde » en « nationale veiligheid », alsook « ernst » een inhoud die in het vreemdelingenrecht voldoende bepaald is, zodat de wetgever daarvan gebruik vermocht te maken om de gevallen te definiëren waarin het verblijfsrecht van de vreemdelingen kan worden beëindigd zonder het door de verzoekende partijen aangevoerde wettigheidsbeginsel te schenden.

Hetzelfde geldt voor het begrip « dwingende redenen van nationale veiligheid ». In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in de zaak nr. 6755 aanvoeren, verplicht de voormelde richtlijn, door de lidstaten toe te laten om te definiëren wat zij onder « dwingende redenen van openbare veiligheid » begrijpen, hen niet ertoe een wetbepaling aan te nemen die een exhaustieve lijst bevat van gedragingen die tot die categorie behoren.

B.54.2. Bovendien zijn die begrippen eveneens tekstueel overgenomen uit de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG en zijn zij reeds herhaaldelijk toegepast door het Hof van Justitie van de Europese Unie ten aanzien van onderdanen van de Unie (o.a. HvJ, 27 april 2006, C-441/02, Commissie t. Duitsland; grote kamer, 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; grote kamer, 22 mei 2012, C-348/09, P. I.; 13 juli 2017, C-193/16, E.), zodat de inhoud ervan al meermaals is toegelicht door het Hof van Justitie. In dat opzicht zijn de begrippen « openbare veiligheid » en « nationale veiligheid » « equivalent » en « duiden [zij] exact dezelfde realiteit aan en zijn [zij] dus onderling verwisselbaar » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/001, p. 20).

De wetgever kan dus niet worden verweten hiervan gebruik te hebben gemaakt in de interne bepalingen die op diezelfde categorie van vreemdelingen van toepassing zijn.", waarbij het Grondwettelijk Hof ook verwijst naar B.16 en B.17.

Vermits voorzienbaar is voor ieder redelijk denkend persoon dat drugsinbreuken met heroïne en het gebruik van een revolver een ernstige reden is voor het schaden van de openbare orde, kan in dit geval geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de toenmalig bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

Nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de beoordeling is gebeurd op dezelfde gronden, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met de duur van het verblijf in het gastland en in het herkomstland, de banden met de kinderen, de jonge leeftijd van verzoeker (33 jaar), zijn gezondheid en de banden in het herkomstland zowel familiaal als economisch (die verzoeker overigens niet betwist), kan verzoeker niet op dienstige wijze stellen dat hij minder bescherming genoot dan wat in de artikelen 23 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG is voorzien.

Verzoeker houdt verkeerdelijk voor dat het onmogelijk is te weten wat de definitie is van “*ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid*” en van “*dwingende redenen van openbare veiligheid*”. Hoger is aangetoond dat deze redenering niet kan gevolgd worden.

De Raad herhaalt dat het motief B.54 van het arrest 112/2019 van het Grondwettelijk Hof aantoonde dat de begrippen, vervat in onder meer artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, voldoende duidelijk zijn.

De stelling van verzoeker over het eerste punt van het derde onderdeel kan dus niet gevolgd worden. Het rechtzekerheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4.3. In tweede instantie stelt verzoeker in het derde onderdeel het volgende:

“Verzoeker verwijst in dit opzicht ook naar de vereisten van artikel 8EVRM, doordat de bestreden beslissing zonder twijfel een inmenging vormt op zijn recht op gezinsleven.

Het tweede lid van artikel 8 EVRM en de eerste paragraaf van het Handvest voor de Grondrechten in de Europese Unie voorzien dat beperkingen bij wet moeten worden voorzien.

Het EHRM oordeelde in een arrest C.G. ea v. Bulgarije van 24 april 2008: "38. Such interference will constitute a breach of Article 8 unless it is "in accordance with the law", pursues a legitimate aim or aims under paragraph 2, and is "necessary in a democratic society "for achieving those aims.

39. The Court has consistently held that the first of these requirements does not merely dictate that the interference should have a basis in domestic law, but also relates to the quality of that law, requiring it to be compatible with the rule of law. The phrase thus implies that domestic law must be accessible and foreseeable, in the sense of being sufficiently clear in its terms to give individuals an adequate indication as to the circumstances in which and the conditions on which the authorities are entitled to resort to measures affecting their rights under the Convention. "

Deze criteria opgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werden trouwens overgenomen door het Hof van Justitie in de zaak Al Chodor van 15 maart 2017, waarin het Hof geoordeeld heeft dat het gebrek aan definitie in een wet van het risico op onderduiking, een schending vormde van artikel 52 van het Handvest, samen gelezen met artikel 5 EVRM.

Verzoeker meent dan ook dat er zich mogelijk prejudiciële vragen opdringen aan het Hof van Justitie nu er zijns inziens sprake is van een foutief omgezette beschermingsmaatregel, meer bepaald over de compatibiliteit van artikel 44bis Vreemdelingenwet met artikel 28 van Richtlijn 2004/38 en daarmee gepaard gaande ook de artikelen 20 en 21 van het Verdrag voor de Werking van de Europese Unie daar deze laatste bepalingen enkel beperkingen van het vrij verkeer toelaat voor zover deze zijn vastgelegd in Richtlijn 2004/38, alsook in het licht van artikelen 2 juncto 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die de (beperkingen op de) eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven voorschrijft, in het licht van artikel 8 EVRM.”

2.4.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;”

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis.

Hoger werd al aangegeven dat artikel 44bis van de Vreemdelingenwet voldoende duidelijk en voorzienbaar is, wat ook is bevestigd in het arrest 112/2019 van het Grondwettelijk Hof. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Minstens weerlegt verzoeker dit niet. De redenering van verzoeker dat er een gebrek in de definitie is, zoals vooropgesteld door artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, kan niet gevolgd worden (zie ook punt 2.4.2.). Gezien hoger is vastgesteld dat beperkingen op het privé- en gezinsleven bij wet op duidelijke en voorzienbare wijze zijn geregeld, maakt verzoeker geenszins duidelijk in welke mate

artikel 8 van het EVRM geschonden is. Er is in dit geval geen gebrek aan definitie zodat de verwijzing naar het arrest *C.G /Bulgarije* van het EHRM van 24 april 2008 niet dienstig is.

Voorts werkt verzoeker in dit onderdeel niet uit op welke wijze de bestreden beslissing het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest, dat dezelfde bepaling bevat, zou schenden. Anderzijds blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn privéleven. In dit onderdeel laat verzoeker voor het overige na te verduidelijken op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest geschonden acht. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden.

Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet nodig aan het HvJ de door verzoeker opgestelde prejudiciële vraag te stellen.

Verzoeker toont geen foutieve omzetting van de richtlijn 2004/38/EG aan, ook niet van artikel 28 van deze richtlijn, en hij maakt de schending van het rechtzekerheidsbeginsel en van de "*eerste paragraaf van het Handvest*", waarmee bedoeld wordt het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) niet aannemelijk.

Gelet op de bespreking onder punt 2.4.2. zijn de verwijzingen naar het arrest *C.G. e.a. v. Bulgarije* van 24 april 2008 en het arrest *Al Chodor* van 15 maart 2017 van het EHRM niet dienstig.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker toont niet aan dat zijn verwachtingen, zoals tot uitdrukking gebracht in het middel, rechtmatig zijn.

De Raad acht het stellen van de prejudiciële vragen aan het HvJ, zoals weergegeven in het verzoekschrift, niet nodig. Hoger is al aangetoond dat het rechtzekerheidsbeginsel niet is geschonden.

2.5.1. Het vierde onderdeel van het enig middel luidt:

"Vierde onderdeel

Daarenboven meent verzoeker dat er door artikel 44bis Vreemdelingenwet een ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt tussen de EU onderdanen en hun familieleden die een beslissing krijgen die zoals hem gestoeld is op (ernstige) redenen van openbare orde of nationale veiligheid en zij die om een andere reden een beslissing krijgen.

De eerste groep, waartoe verzoeker behoort, hebben niet kunnen voorspellen of hun gedrag tot deze beslissing zou leiden, daar de noties 'ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid' niet duidelijk zijn. Wie om een andere reden een beslissing krijgt, heeft deze wel op voorhand kunnen voorzien daar de andere voorwaarden volgens dewelke men zijn verblijf kan verliezen als EU onderdaan of familielid wel duidelijk zijn.

Verzoeker meent dan ook dat zich mogelijk ook een prejudiciële vraag opdringt aan het Grondwettelijk Hof in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, daar het gehanteerde onderscheidingscriterium niet objectief en niet pertinent is en de gevolgen van het gemaakte onderscheid (met name rechtsonzekerheid en verlies verblijfsrecht) buitenproportioneel is.

Verzoeker ging er bovendien vanuit dat hij niet verwijderbaar was gelet op het bepaalde conform het oude artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat bescherming bood voor de ouders van minderjarige Belgische kinderen, minstens dat hij zou worden gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen conform het oude artikel 45 §3 van de Vreemdelingenwet.

Hij had aldus rechtmatige verwachtingen dat hij niet uitgewezen zou worden zodat ook het vertrouwensbeginsel is geschonden.

Daarenboven werpt verzoeker de schending op van het algemeen rechtsbeginsel van niet-retroactiviteit, nu artikel 44bis wordt toegepast op gedragingen en feiten die dateren van voor de inwerkingtreding van deze wet op 29.04.2017.

Tot slot werpt verzoeker de schending op van het ne bis in idem-beginsel, daar de sanctie opgelegd door artikel 44bis Vreemdelingenwet als een straf moet worden beschouwd in de zin van het EVRM. Aangezien deze straf wordt opgelegd voor feiten waarvoor al eerder een straf werd opgelegd, is dit beginsel geschonden.

Daarenboven, volgens de afdeling wetgeving van de Raad van State, mag en administratieve sanctie worden opgelegd bovenop een strafrechtelijke straf enkel als de twee sancties "geen betrekking hebben op hetzelfdebestanddeel van het strafbaar feit".

Bovendien dient rekening te worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Cassatie over de mogelijkheid om een administratieve sanctie boven op een strafsanctie op te leggen. Als het Hof van Cassatie deze mogelijkheid niet uitsluit, benadrukt het Hof dat, bij het opleggen van de tweede sanctie, rekening dient gehouden te worden met het feit dat er al een sanctie werd opgelegd, zodat de tweede niet al te zwaar kan zijn.

In casu werd geen rekening gehouden met de eerder opgelegde straffen, terwijl de beëindiging van zijn verblijf een zeer zware sanctie uitmaakt."

2.5.2.1. De Raad kan enkel vaststellen dat het Grondwettelijk Hof deze argumentatie al beantwoord heeft in haar arrest met nr. 112/2019. Opnieuw vertrekt de redenering van verzoeker van de foutieve premisse dat de noties "ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid" niet duidelijk of niet voorspelbaar zijn in artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

In de beschouwingen B.53 en B.54 maakt het Grondwettelijk Hof duidelijk dat de begrippen "openbare orde" en "nationale veiligheid", "dwingende redenen van openbare veiligheid" en "ernst" een inhoud hebben die in het vreemdelingenrecht voldoende bepaald is en een overname zijn van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. De bepalingen hebben een voorzienbaarheid. Het volstaat te verwijzen naar punt 2.4.2. De redenering van verzoeker gaat uit van een verkeerde veronderstelling dat het onvoorspelbaar zou zijn, in zijn geval, dat zijn gedragingen zouden geleid hebben tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zijn persoonlijke gedragingen die op ernstige wijze de openbare orde schenden, hem een vrijgeleid recht op verblijf garandeerde voor de toekomst omdat hij vader is van minderjarige kinderen.

2.5.2.2. Het Grondwettelijk Hof moest antwoorden op de vraag over het recht om gehoord te worden, rekening houdend met de opheffing van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Het antwoord hierop van het Grondwettelijk Hof luidt als volgt:

"B.75.1. De opheffing van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen vóór het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf komt tegemoet aan de wil van de wetgever om de procedureregels te vereenvoudigen en die doeltreffender te maken, teneinde de administratie toe te laten sneller te reageren in situaties waarin, wegens het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid door een vreemdeling, haar optreden noodzakelijk is (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 2215/001, p.6). Volgens de parlementaire voorbereiding diende het recht om te worden gehoord op een andere manier te worden gewaarborgd : « In de huidige regeling is het nemen van een beslissing in veel gevallen afhankelijk van het voorafgaande advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, op straffe van nietigverklaring. Gelet op de door de regering nagestreefde doelstellingen, maken de nadelen die gekoppeld zijn aan de tussenkomst van de Commissie het niet mogelijk om deze procedurele vereiste te behouden.

Naast de kostprijs ervan, kan het de Commissie worden verweten de administratieve overheid te verhinderen snel op te treden, terwijl de omstandigheden per definitie een snelle en doeltreffende actie vereisen. De redenen kunnen toegeschreven worden aan organisatorische problemen, maar ook aan de samenstelling zelf van de Commissie. Aanvankelijk werd in deze procedure voorzien door de wet van 15 december 1980 om het recht om te worden gehoord, dat gewaarborgd wordt door verschillende internationale verdragen waardoor België gebonden is (vluchteling, staatloze, enz.), te eerbiedigen. Sindsdien zijn het nationaal en internationaal recht sterk geëvolueerd. Het recht om te worden gehoord, werd bekrachtigd als een algemeen rechtsbeginsel, zowel in het Belgische als in het Europese recht. Deze waarborg wordt in principe geboden aan elke persoon ten aanzien van wie een beslissing die hem schade zou kunnen berokkenen, wordt overwogen. Op louter juridisch vlak vereist het recht om te worden gehoord niet dat een derde instantie mee de beslissing neemt. Volgens de Belgische en Europese rechtspraak vereist het recht om te worden gehoord strikt genomen niet dat de betrokkene gehoord wordt, en nog minder door een andere instantie dan die welke overweegt de beslissing te nemen. Bijgevolg kan het recht om te worden gehoord heel goed op een andere wijze worden gewaarborgd. [...] Bijgevolg zal de Commissie van advies voor vreemdelingen niet langer deelnemen

aan het beslissingsproces. Haar tussenkomst zal vervangen worden door modaliteiten die zowel beantwoorden aan de vereisten van het recht om te worden gehoord als aan de operationele noden » (ibid., pp. 28-29).

B.75.2. Het recht om te worden gehoord vóór het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf en, in voorkomend geval, tot het inreisverbod, is een algemeen rechtsbeginsel, bevestigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, door de Raad van State en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B.75.3. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord « integraal deel [uit] van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is » (HvJ, 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 45; 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punt 34). Dat Hof heeft geoordeeld : 134 « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden [...]. [De] regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, [heeft] tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten [...]. Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren [...]. De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging [...]. Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit » (HvJ, 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punten 36 tot 39).

B.75.4. De Raad van State heeft geoordeeld : « De regel volgens welke de vreemdeling, adressaat van een terugkeerbeslissing, in staat moet worden gesteld om zijn opmerkingen te doen gelden vooraleer die beslissing wordt genomen, strekt ertoe de bevoegde overheid in staat te stellen op nuttige wijze rekening te houden met alle neergelegde relevante stukken en het dossier te onderzoeken teneinde met volle kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen en die op gepaste wijze te kunnen motiveren, zodat, in voorkomend geval, de betrokkene zijn recht van beroep op geldige wijze kan uitoefenen » (RvS, 7 juni 2018, nr. 241.738) (eigen vertaling). In hetzelfde arrest oordeelt de Raad van State dat hetzelfde geldt voor een beslissing tot een inreisverbod.

B.75.5. De administratie is vóór het nemen van de beslissing onbetwistbaar verplicht om het aldus begrepen recht om te worden gehoord, te eerbiedigen. De naleving ervan vereist daarentegen niet dat de adressaat van de beslissing vooraf werd gehoord door een derde instantie die advies moet uitbrengen aan de administratieve overheid. Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de wetgever om, rekening houdend met de beschikbare middelen, te beslissen op welke manier het recht om te worden gehoord wordt geëerbiedigd 135 en hij is niet ertoe gehouden daartoe te voorzien in een verhoor voor de Commissie van advies voor vreemdelingen. Het staat aan de bevoegde rechter om, in elk geval dat hem wordt voorgelegd, na te gaan of het recht om te worden gehoord van de vreemdeling die de adressaat van de bestreden beslissing is, wel degelijk is geëerbiedigd.

B.75.6. In zoverre daarin de bestreden wet wordt verweten het voorafgaande advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen te hebben opgeheven, zijn de middelen niet gegrond.”

Gelet op dit antwoord acht de Raad het niet nuttig een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof en kan de Raad zich enkel aansluiten bij dit standpunt. Het vertrouwensbeginsel is niet geschonden.

Waar verzoeker voorhoudt dat nu artikel 44bis van de Vreemdelingenwet wordt toegepast op gedragingen uit het verleden voor de inwerkingtreding van de wet van 29 april 2017 zodat het algemeen beginsel van niet-retroactiviteit is geschonden, moet een analoge redenering gevolgd worden, zoals beschreven in het arrest 112/2019 van het Grondwettelijk Hof in verband met artikel 21 e.v. van de Vreemdelingenwet.

“B.35.1. De verzoekende partijen klagen aan dat de bestreden bepalingen onmiddellijk van toepassing zijn en bijgevolg een retroactieve werking hebben, hetgeen in strijd zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het bij artikel 7 van het Europees Verdrag voor de rechten

van de mens en bij artikel 49 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie gewaarborgde beginsel van de niet-retroactiviteit van de straffen en met het rechtszekerheidsbeginsel. B.35.2. Zoals in B.19.2 en in B.28.2 is vermeld, is de beslissing om een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een veiligheidsmaatregel die ertoe strekt de samenleving te beschermen tegen het gevaar dat van de betrokkene uitgaat. De beslissing tot verwijdering moet evenmin worden beschouwd als een straf in de zin van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens aangezien zij geen overwegend repressief of ontradend karakter heeft. Daaruit volgt dat het beginsel van de niet-retroactiviteit van de straffen niet van toepassing is op de bestreden bepalingen.

Daarenboven, aangezien de beslissing tot beëindiging van het verblijf niet ertoe strekt een gedrag uit het verleden te bestraffen, maar wel de samenleving in de toekomst te beschermen tegen de dreiging die van een individu uitgaat, waarbij zijn gedrag in het verleden enkel in overweging wordt genomen als een aanwijzing voor het gevaar dat hij vormt en voor de graad van ernst van dat gevaar, hebben de in het geding zijnde bepalingen niet de retroactieve draagwijdte die de verzoekende partijen eraan toedichten.

B.35.3. In zoverre zij zijn afgeleid uit de schending van het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten, zijn de middelen niet gegrond.”

Uit deze redenering blijkt meteen dat artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet als een straf wordt beschouwd en het Grondwettelijk Hof stelt dat de invoering van de bepalingen in de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet het beginsel van non-retroactiviteit van straffen niet van toepassing is omdat zij een veiligheidsmaatregel betreffen.

Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is de nieuwe wet (bij gebreke aan overgangsmaatregelen), die de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet invoert, in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is deze nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). Dit beginsel is niet geschonden.

De rechtspraak van het Hof van Cassatie wordt niet op dienstige wijze opgeworpen.

Het vertrouwensbeginsel betekent dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *VERMEULEN* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat een schending slechts voorhanden is als aan drie voorwaarden voldaan wordt: een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. Verzoeker toont geen vergissing van het bestuur aan.

2.5.2.3. Het Grondwettelijk Hof acht dat artikel 44bis van de Vreemdelingenwet geen ongeoorloofd onderscheid maakt tussen de EU-onderdanen en hun familieleden die gestoeld is op (ernstige) redenen van openbare orde of nationale veiligheid en zij die om een andere reden een beslissing krijgen (arrest 112/2019). Met verwijzing naar punt 2.4.2. werd geoordeeld dat de begrippen, vervat in artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, wel degelijk voorzienbaar en voldoende duidelijk zijn om te voorzien welke gedragingen leiden tot het verlies van hun eerder toegekend verblijfsrecht. Deze zijn overigens een tekstuele overname van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG.

Deze beginselen zijn niet geschonden.

2.5.2.4. Verzoeker voert de schending aan van het beginsel ‘*non bis in idem*’.

De Raad verwijst naar het arrest 112/2019 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald naar volgende beschouwing: “B.56.4. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepaling ten slotte dat zij het de betrokkene niet mogelijk maakt zich correct te verdedigen tegen de beschuldiging waarop de beslissing

tot beëindiging van het verblijf gegrond is, terwijl hij, indien hij strafrechtelijk werd vervolgd, alle waarborgen van het strafproces zou genieten. Zoals reeds herhaaldelijk is vermeld, is de beslissing tot beëindiging van het verblijf geen straf of een sanctie van strafrechtelijke aard, zodat de waarborgen van het strafproces er niet op van toepassing zijn."

Verzoeker kan *in casu* dan ook niet dienstig verwijzen naar het *non bis in idem*-beginsel nu de bestreden beslissing geenszins als een straf of sanctie van strafrechtelijke aard kan worden beschouwd en een veiligheidsmaatregel is.

2.5.2.5. Het vierde onderdeel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.6.1. Het vijfde onderdeel wordt toegelicht als volgt:

"Vijfde onderdeel

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Inderdaad heeft hij drie Belgische minderjarige kinderen (oudste kind is 7 jaar) uit zijn huwelijk met een Belgische dame, alsook een vierde minderjarig kind uit een partnerrelatie met een Marokkaanse dame.

Er wordt verzoeker verweten dat hij geen enkel bewijsstuk zou hebben bijgebracht om aan te tonen hoe hij invulling geeft aan het gezinsleven met zijn drie kinderen.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat hem op geen enkel moment werd gevraagd hoe hij de band met zijn kinderen beleefd. Uit de vragenlijst die hij in het kader van het hoorrecht invulde blijkt inderdaad dat enkel werd gevraagd of hij kinderen heeft in België en waar deze verblijven (zie vraag 8 vragenlijst hoorrecht).

In tweede instantie merkt verzoeker op dat het vanuit de gevangenis vanzelfsprekend niet evident is om zijn kinderen zeer regelmatig te zien, omdat hij ook niet wilt dat zijn kinderen hem vaak in de gevangenis zien. Desalniettemin is het zo dat de moeders van de kinderen geregeld op bezoek komen in de gevangenis, zoals blijkt uit de bezoekerslijst. Sinds de moeder van zijn drie Belgische kinderen die in Vorst wonen geen auto meer heeft eind 2016 is het alles behalve evident om zich naar Beveren te verplaatsen.

Om aan te tonen dat hij zich wel degelijk als betrokken vader van zijn kinderen werd beschouwd voor hij in de gevangenis terecht kwam, voegt verzoeker in stuk 2 nog het door hem en zijn echtgenote dd. 22.01.2013 ondertekende "regelingsakte en familierechtelijke overeenkomst conform art. 1287 en 1288 Ger.W.", waaruit blijkt dat zij een bilocatieregeling overeenkwamen waarbij de kinderen afwisselend een week bij de moeder en bij de vader zouden verblijven.

Uiteindelijk werd deze procedure niet opgestart, maar het feit dat werd gekozen voor een gelijke omgangsregeling, getuigt wel van de sterke band die ook door de moeder wordt erkend.

De bestreden beslissing gaat nog verder door te stellen dat een eventuele omgangsregeling met de kinderen kan worden voortgezet in Marokko:

"Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in Marokko of elders verder te zetten. Uw kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Aangezien mevrouw E. Y. H. en uw kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard voor kiezen om in België te blijven en kan er contact worden onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven"

Met deze motivering doet gedaagde uitschijnen dat zij de kinderen en echtgenote van verzoeker ook gehoord zouden hebben. Niets is echter minder waar.

Ook werd verzoeker zelf nooit de vraag gesteld of hij zijn gezinsleven in Marokko zou kunnen verderzetten, laat staan of er bijzonder onderwijs-gerelateerde of andere bewaren zouden zijn tegen het idee dat zij zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuw leven in Marokko.

Integendeel werd verzoeker enkel de vraag gesteld of hij redenen heeft waarom hij niet naar Marokko kan terugkeren (vraag 16 vragenlijst hoorrecht), waarbij hij te kennen gaf dat hij vier minderjarige kinderen heeft in België tussen de 2 en de 7 jaar en dat de intrekking van zijn verblijf verregaande gevolgen zou hebben voor hemzelf en zijn minderjarige kinderen.

Verzoeker zal hierna nog uiteenzetten dat met het louter invullen van een vragenlijst niet aan de hoorplicht is voldaan (cf. infra zevende en achtste onderdeel)

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Hoewel noch in het artikel 44bis waarop de beslissing is gebaseerd, noch in het artikel 45 Vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van het hoger belang van het kind, meent verzoeker dat dit toch moet worden vooropgesteld omdat de wet waarbij deze artikelen werden ingevoerd ondermeer een omzetting is van de Terugkeerrichtlijn (zie artikel 2 van de wet van 24 februari 2017).

Overweging 22 van deze richtlijn luidt als volgt:

"Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen. "

Artikel 5 van de deze richtlijn luidt als volgt:

"Non-refoulement, belang van het kind, familie-en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie-en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "*

Aangezien het artikel 44bis Vreemdelingenwet waarop de beslissing is gebaseerd aldus ondermeer een omzetting van deze richtlijn is, is het niet toegestaan dat geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoeker verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat luidt als volgt: 'De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 2. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. " (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).*

Aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is in casu artikel 24 van het Handvest van toepassing.

De toelichtingen bij dit artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

'Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. dal door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.(...)'

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt dit artikel als volgt:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by 'public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and Judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions -by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, Including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Vrije vertaling:

"Artikel 3 (1): het hoger belang van het kind als eerste overweging bij alle maatregelen betreffende kinderen. Het artikel verwijst naar de maatregelen genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen. Elke wetgevende, administratieve en rechterlijke instantie of dienst moet het hoger belang principe toepassen door systematisch in overweging te nemen hoe kinderrechten en de belangen van kinderen geraakt zouden worden door hun beslissingen en acties -bij voorbeeld, een wetsvoorstel of bestaande wet of beleid of administratieve actie of rechterlijke beslissing, met inbegrip van diegene die niet direct de kinderen betreffen, maar die kinderen indirect wel raken. "

Gelet op het bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet alleen van toepassing is op maatregelen betreffende kinderen, doch ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden zoals in casu."

2.6.2. Verzoeker stelt dat hij een gezinsleven heeft in België met drie Belgische minderjarige kinderen uit zijn huwelijk met een Belgische dame en één minderjarig kind met een Marokkaanse partner. Zijn oudste kind is zeven jaar. Hij neemt de verwerende partij kwalijk dat hij niet afdoende werd gehoord omdat hij slechts een vragenlijst kreeg met beperkte vragen. Hij legt thans voor het eerst een stuk neer, zijnde een overeenkomst met zijn echtgenote in voorbereiding van een echtscheiding met onderlinge toestemming, waarin een regeling van co-ouderschap is voorzien

Wat dit stuk betreft, dat dateert van 22 januari 2013, wijst de Raad erop dat dit niet kenbaar is gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten met dit stuk geen rekening te houden. Bovendien stelt verzoeker zelf dat de procedure in navolging van dit stuk niet is opgestart zodat evenmin hieruit een nuttig element blijkt ter beoordeling van het familieleven van verzoeker, rekening houdend met oudere karakter van het stuk 2, waarvan geenszins is aangetoond dat er ooit uitvoering aan is gegeven. Evenmin is het gegeven dat verzoeker niet wenste dat de kinderen hem regelmatig zouden bezoeken omdat hij in de gevangenis verblijft dienstig.

Waar verzoeker verwijt dat in het kader van het hoorrecht slechts een vragenlijst werd voorgelegd, en hij derhalve enkel de gestelde vragen beantwoordde, merkt dat Raad op dat het administratief dossier aantoonde dat verzoeker tijdens de uitoefening van diens hoorrecht werd bijgestaan door diens raadsman (zie mail van de advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 mei 2017). Verzoeker kan dus bezwaarlijk onwetendheid voorhouden om niet alle relevante gegevens kenbaar te maken aan de verwerende partij. Al op 24 april 2017 werd verzoeker op de hoogte gebracht om alle elementen van zijn persoonlijke situatie kenbaar te maken en dit op complete wijze waarbij de verwerende partij verzoeker erop wees dat de mogelijkheid bestond dat verzoeker zijn verblijfsrecht verliest.

Uit een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 april 2017 blijkt dat de doelstelling van de vragenlijst werd duidelijk gemaakt en dat verzoeker inzag dat de invulling ervan belangrijk is, waarbij de noodzaak tot het geven van details en documenten benadrukt wordt. Verzoeker vond het belangrijk de lijst aan te vullen en op te stellen met hulp van zijn advocaat. Verzoeker heeft aldus alle kansen gekregen om alle elementen kenbaar te maken, onder meer in het kader van de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De volgende motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en kennelijk redelijk:

"(...)Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 08.05.2017 verklaarde u in de vragenlijst/hoorrecht dat u Frans, Nederlands en Arabisch kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2006 in België bent; dat u sinds 10.11.2009 verblijfsrecht hebt dat

u verkreeg op basis van uw huwelijk met E. Y. H.; dat u in het bezit bent van een F-kaart geldig tot 04.11.2019; dat uw F-kaart in uw dossier wordt bijgehouden op de griffie van de gevangenis van Beveren: Schaarbeekstraat 2, 9120 Beveren, tel.: 03/253.44.62; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u bij uw vriendin woonde te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 1 en 2) en dat door de stad Antwerpen het verkeerde attest van woonst werd bezorgd maar gelet op het korte tijdsbestek, kon geen nieuw attest meer bekomen worden; dat u een duurzame relatie hebt met EL O. F. E., woonachtig te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 1 en 3); dat wat uw echtgenote betreft, E. Y. H., wonende te 1190 Vorst, (...) u feitelijk gescheiden bent en dat uw advocaat bezig is met het regelen van een echtscheiding via onderlinge toestemming (stuk 4); dat uw broer, E. A. S. te 2100 Antwerpen, (...) woont (stuk 5) en dat hij gehuwd is met O. N. (Belg) tel.: (...) en 4 minderjarige kinderen (Belgen) hebben, E. A. H., E. A. S., E. A. N. en E. A. S.; dat uw oom Z. H. in België woont; dat u 4 minderjarige kinderen hebt in België in de leeftijdscategorie van 2 t.e.m. 7 jaar, namelijk 3 minderjarige kinderen (Belgen) met uw vrouw E. Y. H. (Belg), met wie u feitelijk gescheiden bent en die verblijft te 1190 Vorst, (...), tel.: (...) (stuk 4), E. A. R., E. A. M. A., E. A. L. en 1 minderjarig kind met uw vriendin E. O. F. E. die verblijft te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 3) E. A. L.; dat u niet getrouwd of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België en er geen minderjarige kinderen hebt; dat u in Marokko nog familie hebt, namelijk uw moeder, K Y., uw broer, E. A. A. en uw zus E. A. F.; dat uw vader E. A. M. reeds overleden is; dat u in de gevangenis van Beveren Nederlandse les volgt, dat u leert lezen en schrijven bij Leerpunt sinds september 2016 (stukken 6 en 7) en reeds een deelcertificaat Open Alfa NT2 behaalde (stukken 8 en 9); dat u graag in België een opleiding mechanica zou volgen; dat u automecanicien bent en nog niet hebt gewerkt in België; dat u geen diploma hebt behaald in Marokko, aangezien u de school vroegtijdig diende te verlaten ingevolge financiële problemen en hierdoor bent gaan werken als mecanicien bij uw maternale grootvader; dat u in Marokko hebt gewerkt als mecanicien; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat de reden waarom u niet naar uw land kan terugkeren uw 4 minderjarige kinderen in België zijn; dat ze nog heel jong zijn, tussen 2 en 7 jaar; dat het intrekken van uw verblijfsrecht aldus verregaande gevolgen zou hebben voor u en uw minderjarige kinderen; dat u bovendien reeds in de tijdsvoorwaarden verkeert voor verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten, met name beperkte detentie en elektronisch toezicht; dat u zich correct gedraagt binnen de gevangensmuren; dat u nog geen tuchtrapporten opliep (stuk 10).
(...)

U huwde op 10.04.2009 met E. Y. H., geboren te Berkane op 09.07.1985, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1998. U verklaarde in uw hoorrecht dat u feitelijk gescheiden bent en dat uw advocaat bezig is met het regelen van een echtscheiding via onderlinge toestemming. Uit deze relatie werden 3 kinderen geboren die de Belgische nationaliteit hebben, namelijk op 06.08.2009, op 19.09.2010, op 24.10.2014 en die woonachtig zijn bij hun moeder. Zij was trouwens op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar uit hoofde van verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten werden gepleegd tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 en u werd hiervoor door het Hof van Beroep van Antwerpen op 26.06.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met uw 3 kinderen, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw kinderen. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding. Zij komen sporadisch op bezoek in de gevangenis. Het laatste bezoek was op 14.01.2017 (zie bezoekerslijst tot en met 09.07.2017).

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het feit dat u bezig bent met een echtscheiding, met onderlinge toestemming, wil niet zeggen dat Mevrouw E. Y. en uw 3 kinderen u niet kunnen volgen naar uw herkomstland om daar een eventuele toekomstige omgangsregeling met de kinderen voort te zetten. Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in Marokko of elders verder te zetten. Uw kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Aangezien Mevrouw E. Y. H. en uw kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard voor kiezen om in België te

blijven en kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

Hoe dan ook, ongeacht de keuze van uw familieleden, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u 4 minderjarige kinderen, een echtgenote en een vriendin had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

U hebt een relatie met E. O. F., geboren te Sidi Slimane op 05.01.1988, van Marokkaanse nationaliteit. Uit deze relatie werd een dochter geboren, E. A. L., geboren te Antwerpen op 08.10.2013, waarvan de nationaliteit nog niet definitief is bewezen. Zij komen u bezoeken in de gevangenis. Mevrouw E. O. F. diende op 28.02.2017 een verzoek tot machtiging van verblijf in, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 31.07.2017 onontvankelijk verklaard. Aangezien Mevrouw E. O. geen recht op verblijf heeft in België kan zij ervoor kiezen om u te vergezellen en jullie relatie elders verder te zetten. Jullie worden als gevolg van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf niet van elkaar gescheiden en er is dus geen sprake van een situatie waarin de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kan worden ingeroepen. Jullie dochter is nog geen 4 jaar en nog niet schoolplichtig. Zij kan zich dus gemakkelijk aanpassen in het land van herkomst van haar ouders dan wel een derde land. Mevrouw E. O. was trouwens op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten werden gepleegd tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 en u werd hiervoor door het Hof van Beroep van Antwerpen op 26.06.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling.

Uw broer, zijn echtgenote en zijn 4 kinderen verblijven legaal in het Rijk en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

*****

U bent op 22-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 33 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 11 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u reeds drie maal veroordeeld. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong. U hebt er 22 jaar verbleven, u spreekt de taal, u hebt er school gelopen en u hebt er gewerkt, zodat u ervaring hebt opgedaan die u zeker zal helpen bij het zoeken naar een job. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende moeder, K Y., uw broer, E. A. A. en uw zus E. A. F.

*****

Het voorgaande is niet van die aard dat ze de noodzaak van een beëindiging van het verblijf in vraag stellen.”

Uit deze motieven en uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij aandachtig het familie- en het gezinsleven heeft onderzocht, alsmede zijn persoonlijke individuele situatie en ingaat op zijn privéleven, rekening houdend met de kenbaar gemaakte elementen. Verzoeker heeft de gelegenheid gehad de band met zijn kinderen te verduidelijken. Zijn contacten met de kinderen zijn summier. Sedert 5 augustus 2015 verblijft verzoeker in de gevangenis, wat blijkt uit het administratief dossier. Verder kon verzoeker, mits hij nog contacten heeft in de gevangenis met de moeders van zijn kinderen, de banden met de moeders en hun kinderen en hun banden met België verduidelijken of hen vragen hierover een standpunt mee te delen. De bestreden beslissing stelt correct vast dat verzoeker geen invulling van zijn banden met zijn familieleden heeft gegeven. Het gegeven dat verzoeker wenste dat de kinderen hem niet veel zouden bezoeken, doet hieraan geen afbreuk.

Overigens toont verzoeker in het middel evenmin concreet aan dat hij nauwe contacten heeft met de kinderen, terwijl de bezoeken die de moeders verrichten in de gevangenis evenmin op een hechte relatie wijzen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat met het hoger belang van de kinderen geen rekening is gehouden. Verzoeker heeft met zijn huidige partner ook een minderjarig kind, maar de partner van de verzoeker verblijft illegaal in het Rijk. Deze partner heeft dezelfde nationaliteit als verzoeker zodat aangenomen kan worden, en ook onderzocht werd in het administratief dossier, dat het belang van jongste kind vergt dat deze haar ouders volgt en het familieleven verderzet in het land van herkomst van hun beide (Marokko). Wat de kinderen van verzoekers echtgenote en haarzelf betreft, staat het hen vrij te kiezen voor een verblijf in België of in Marokko en toont verzoeker niet aan of er nog nauwe banden zijn met deze personen. De bestreden beslissing merkt terecht op dat de aangebrachte familiale situatie niet opweegt tegen de gepleegde ernstige feiten.

De Raad merkt nog op dat de bestreden beslissing niet stelt dat de kinderen en partners van verzoeker werden gehoord. Verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij hiertoe verplicht zou zijn. Verzoeker heeft alle kansen gekregen toelichtingen te geven over zijn familiale omstandigheden en laat zelfs in het verzoekschrift na verduidelijkingen te geven waarom het hoger belang van de kinderen in dit geval onjuist zou zijn beoordeeld. Concrete argumenten ontbreken. Evenmin worden concrete argumenten aangevoerd – ook niet in het middel – die erop wijzen dat er hinderpalen zijn opdat verzoekers familieleden hem niet kunnen volgen in het herkomstland. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker onjuist voorhoudt dat geen rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen. Zijn beschouwingen over de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar artikel 5 en overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, met de verduidelijking van het VN-Kinderrechtencomité en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zijn in dit geval niet dienstig. Verzoeker toont zelf niet aan dat hij een zorgdragende ouder is. De bestreden beslissing houdt wel degelijk rekening met het hoger belang van de kinderen. Het volstaat voorts te verwijzen naar de verdere bespreking van de volgende onderdelen, waarin verzoeker ook voorhoudt dat er geen voldoende rekening is gehouden met de belangen van de kinderen. Verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat het hoger belang van de kinderen vergt dat hij gerechtigd blijft op verder verblijf. Verder verwijst de Raad naar de bespreking onder punt 2.7.

Het vijfde onderdeel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.7.1. Verzoeker licht zijn zesde onderdeel deels als volgt toe:

“Zesde onderdeel

Het artikel 24 punt 3 van het Handvest voorziet het recht op een persoonlijke relatie met zijn twee ouders en verwijst hiermee naar artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag dat luidt:

9.1

De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

9.2

In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

9.3

De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

9.4

Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n)."

Verzoekers verwijst naar de zaken C-165/14 en C-304/14 van het Europees Hof van Justitie waarin wordt geoordeeld dat het strafverleden van een derdelands ouder van een EU-minderjarige, op zich de weigering van het verblijf niet kan rechtvaardigen.

Niet alleen mag het verblijfsrecht in dit geval niet automatisch worden geweigerd, maar de ouders mogen ook niet uitgewezen worden enkel om strafrechtelijke antecedenten, als de weigering van verblijf of de uitwijzing de minderjarige ertoe zouden dwingen het grondgebied te verlaten.

Een eventuele uitwijzing uit het land moet proportioneel zijn en gerechtvaardigd worden door zijn persoonlijk gedrag, dat in dit geval moet bestaan uit "een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de gast-lidstaat".

Dit blijkt uit het arrest Renon Martin v. Spanje van 13 september 2016 van het Hof van Justitie van de EU, in het kader van een prejudiciële vraag gesteld door het hoogste gerechtshof in Spanje en de Kamer van Immigratie van de hoge rechtbank te Londen.

In deze twee samengevoegde zaken ging het over twee derdelanders, met ouderlijk gezag over een minderjarige met EU-nationaliteit, van wie respectievelijk het verblijfsrecht werd geweigerd, en een uitwijzingsbeslissing kreeg.

De nationale rechters vroegen aan het Hof met name of het motief 'strafrechtelijk verleden' op zich de weigering van verblijf of de beslissing tot uitzetting kon rechtvaardigen.

Het Hof antwoordt negatief op deze vraag, en volgt hierin de conclusies van de advocaat-generaal: de regelgeving van een lidstaat die automatisch leiden tot een weigering van verblijf of verwijdering van een niet-EU-ouder van een EU-minderjarige, enkel omwille van strafrechtelijk verleden, is in strijd met het recht van de Europese Unie, als deze maatregelen de minderjarige EU-onderdaan ertoe dwingen het grondgebied van de Unie te verlaten.

De minderjarige in kwestie heeft effectief het recht van vrij verkeer en verblijf in de ganse Europese Unie als gevolg van zijn statuut als EU-burger, gegarandeerd door het Verdrag.

Een nationale wetgeving die als gevolg heeft dat de minderjarige deze rechten, verbonden aan dit statuut, verliest, is in strijd met het EU-Verdrag. Te meer daar deze minderjarige geen onderdaan is van de lidstaat waar hij verblijft, en de leden van zijn familie (daarin begrepen zijn ouders zonder EU-nationaliteit) genieten van verblijfsrecht en vrijheid van verkeer dat wordt gegarandeerd door richtlijn 2004/38.

Een verlies van zijn rechten kan worden gerechtvaardigd door redenen van openbare orde en publieke veiligheid, maar moet, in dit geval, het proportionaliteitsbeginsel respecteren en moet gerechtvaardigd zijn door het gedrag van de betrokken persoon en dit gedrag moet 'een reëel, actueel en voldoende gevaar voor het EU gastland' betekenen.

Om na te gaan of dit verlies gerechtvaardigd is, moet zij zich vertalen in een weigering van verblijfsrecht of als de persoon zich al op het grondgebied bevindt, in een beslissing tot uitwijzing waarbij de nationale rechters rekening moeten houden met de criteria zoals de ernst van het misdrijf, de duur van het verblijf of de leeftijd, gezondheidstoestand, economische en familiale situatie, sociale en culturele integratie of de intensiteit van de bindingen met het land van herkomst, waarbij steeds de verschillende belangen aan elkaar worden afgewogen, waaronder ook het hoger belang van de betrokken minderjarige.

De bestreden beslissing schendt dan ook het recht op een persoonlijke relatie met de twee ouders, daar er bij het nemen van de beslissingen tot beëindiging van verblijf op grond artikel 44bis Vreemdelingenwet, niet (voldoende) rekening werd gehouden met het hoger belang van de drie Belgische kinderen van verzoeker.”

2.7.2. In dit gedeelte van het onderdeel geeft verzoeker louter theoretische beschouwingen over het gegeven dat het recht op persoonlijk contact van de kinderen met de ouder geschonden wordt aan de hand van artikel 24, punt 3, van het Handvest en artikel 9 van het VN-Kinderrechtenverdrag.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

De bestreden beslissing houdt er rekening mee dat verzoeker nalaat verduidelijking te geven over de invulling van de banden met de kinderen en hun moeders terwijl blijkt dat er slechts zeer sporadische contacten bestaan met de drie oudste kinderen. Ook dat motief is kennelijk redelijk en juist.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoeker niet belette het standpunt van de kinderen en hun moeders mee te delen voor het nemen van de bestreden beslissing, wat verzoeker niet heeft gedaan. Verder wordt zelfs niet verduidelijkt of de drie oudste kinderen hun vader, met wie alleen sporadisch contacten blijkt, en de moeder van deze kinderen verzoeker willen vervoegen.

Met dergelijk betoog weerlegt verzoeker niet de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

- De kinderen zijn nog jong zodat er mag verondersteld worden dat zij zich gemakkelijk kunnen aanpassen naar het herkomstland van verzoeker, ook voor wat de drie oudste kinderen betreft, naargelang de wens van de echtgenote met wie hij wenst een echtscheiding op te starten;
- De drie oudste kinderen van zijn echtgenote (en haarzelf) komen slechts sporadisch op bezoek;
- Niet wordt aangetoond of verzoeker een financiële bijdrage geeft voor de kinderen of de echtgenote;
- Evenmin is een sterke band met de kinderen aangetoond;
- Hinderpalen om het familiaal leven desgevallend in Marokko te laten plaatsvinden zijn niet aangevoerd of aangetoond en zo de kinderen verkiezen in België te verblijven, kan contact worden gehouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar verzoeker wil verblijven;
- Er blijkt niet dat gespecialiseerd onderwijs nodig is;
- Verder zal de partner van verzoeker (moeder van het jongste kind) ook het land moeten verlaten omdat zij illegaal in het land verblijft;
- Met betrekking tot de broer van verzoeker en diens familie, die wettelijk in België verblijven, zijn er geen bijzondere banden van afhankelijkheden aangetoond.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat, ongeacht de keuze van de familieleden over hun verblijf, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de gedane inmenging in het familieleven van verzoeker rechtvaardigen. Zijn familieleden weerhield verzoeker niet van meerdere veroordelingen op te lopen en ernstige strafbare feiten te plegen wat niet getuigt van een verantwoordelijk uitgevoerd ouderlijk gezag. Dit is kennelijk redelijk en wordt niet weerlegd door verzoeker. De persoonlijke situatie van verzoeker is onderzocht en er is rekening gehouden met zijn gedragingen. Zijn familiale toestand belette verzoeker niet, zelfs met herhaling, de feiten, aan de basis van de veroordelingen, te plegen, waarvan één misdrijf, waarin ook de huidige partner van verzoeker betrokken was. De belangen van de kinderen werden niet in rekening gebracht door verzoeker toen hij ernstige feiten van misdrijven pleegde, dit herhaaldelijk, waarvan hij kon weten dat dit zou leiden tot zijn verblijf in de gevangenis.

Hierbij gaat de bestreden beslissing na of de gepleegde feiten in dit geval zeer ernstig zijn. De bestreden beslissing brengt de duur van het verblijf van verzoeker en diens leeftijd in kaart en hield rekening met de afwezigheid van gezondheidsproblemen die een terugkeer verhinderen, alsook met het

economische, sociale en culturele leven van verzoeker en diens familieleden. De banden met het herkomstland werden afgewogen. Er is rekening gehouden met de elementen die verzoeker kenbaar maakte. Verzoeker toont evenmin aan dat niet met alle elementen is rekening gehouden. Hoger werd aangeduid dat afdoende rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen. Verzoeker toont de schending van artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag niet aan.

Ten overvloede verwijst de Raad naar de volgende beschouwing in het arrest nr. 112/2019 van het Grondwettelijk Hof:

“B.55.1. De verzoekende partijen bekritisieren de ontstentenis, in de bestreden bepaling, van een uitdrukkelijke verplichting voor de overheid die beslist om het verblijf van een burger van de Unie of van zijn familielid te beëindigen, in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van de kinderen op wie die beslissing rechtstreeks of indirect betrekking kan hebben.

B.55.2. Paragraaf 4 van de bestreden bepaling preciseert dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hij met name rekening dient te houden met de « gezinssituatie » van de betrokkene. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden familielid.”

Verzoeker toont niet aan met welke concrete elementen aangaande het hoger belang van de kinderen geen rekening is gehouden.

2.8.1. Het zesde onderdeel luidt verder:

“De bestreden beslissing schendt daardoor bovendien ook het artikel 8 EVRM. In dit opzicht verwijst verzoeker naar de overwegingen van het EHRM inzake Neulinger en Shuruk v. Zwitserland van 6 juli 2010:

“134. Dans ce domaine, le point décisif consiste à savoir si le juste équilibre devant exister entre les intérêts concurrents en jeu -ceux de l'enfant, ceux des deux parents et ceux de l'ordre public -a été ménagé, dans les limites de la marge d'appréciation dont jouissent les Etats en la matière (Maumousseau et Washington, précité, § 62), en tenant compte toutefois de ce que l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante (dans ce sens Gnahoré c. France, no 40031/98, § 59, CEDH 2000-IX), comme en atteste d'ailleurs le Préambule de la Convention de La Haye selon lequel « l'intérêt de l'enfant est d'une importance primordiale pour toute question relative à sa garde ». L'intérêt supérieur de l'enfant peut, selon sa nature et sa gravité, l'emporter sur celui des parents (Sahin c. Allemagne [GC], no 30943/96, § 66, CEDH 2003-VIII). L'intérêt de ces derniers, notamment à bénéficier d'un contact régulier avec l'enfant, reste néanmoins un facteur dans la balance des différents intérêts en jeu (ibidem, et Haase c. Allemagne, no 11057/02, § 89, CEDH 2004-III, ou Kutzner c. Allemagne, no 46544/99, § 58, CEDH2002-1, avec les nombreuses références citées).

135. La Cour note qu'il existe actuellement un large consensus -y compris en droit international autour de l'idée que dans toutes les décisions concernant des enfants, leur intérêt supérieur doit primer (voir, ci-dessus, les multiples références citées dans les paragraphes 49-56, et notamment l'article 24 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne). Comme l'indique par exemple la Charte, « tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt ».

Vrije vertaling:

«134. In dit domein is het belangrijkste het juiste evenwicht te vinden tussen de verschillende conflicterende belangen —die van het kind, die van de ouders, en die van de openbare orde -en dit binnen de limieten van de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten in deze materie (Maumousseau en Washington, hiervoor reedsaangehaald, § 62), waarbij het hoger belang van het kind de determinerende overweging moet zijn. (in die zin Gnahoré t. Frankrijk, nr 40031/98, § 59, EHRM 2000-IX). Dit blijkt eveneens uit de Preambule van de Conventie van Den Haag, volgens de welke 'het belang van het kind van een primordiaal belang is voor elke aangelegenheid met betrekking tot het omgangsrecht '. Het hoger belang van het kind kan, gelet op haar aard en haar ernst, meer doorwegen dan dit van de ouders. (Sahin t. Duitsland [GK], nr 30943/96, § 66, EHRM 2003-VIII). Het belang van de ouders, met name om geregeld contact te hebben met het kind, blijft echter wel een factor in de afweging van de verschillende belangen (...).

135. Het Hof noteert dat er op dit moment een brede consensus bestaat -ook binnen het internationaal recht -rond het idee dat bij elke beslissing die een kind aangaat, het hoger belang van dat kind moet primeren boven alle andere overwegingen (zie, hierboven de vele verwijzingen geciteerd in de paragrafen 49-56, en in het bijzonder het artikel 24§2 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie). Zoals wordt aangegeven in het Handvest heeft elk kind «recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en contacten met zijn beide ouders te onderhouden tenzij dit tegen zijn belangen indruist.»

Dit onderdeel wordt wegens de samenhang besproken met het zevende onderdeel, dat stelt:

“Zevende onderdeel

Zoals hierboven uiteengezet, hebben de administratieve beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht een invloed op de kinderen van de persoon ten aanzien van wie de beslissing wordt genomen.

Zoals reeds aangestipt werden de kinderen van verzoeker echter om geen enkel moment gehoord, terwijl zij nochtans door de beslissing worden geraakt.

Dit recht is nochtans voorzien door de grondwet, alsook door de bepalingen van het Europees en Internationaal recht.

Artikel 22 bis van de Grondwet voorziet immers: "(...) Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. (...).”

Om het artikel 22bis te respecteren had men aldus moeten garanderen dat de mening van de kinderen, die geraakt worden door het einde van het verblijfsrecht van hun vader, in rekening wordt genomen.

Dit is des te belangrijker nu voor verzoeker voorheen een garantie bestond tegen uitwijzing als ouder van een Belgisch kind, opgenomen in het oude artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

In het Europees Recht is het het artikel 24 van het Handvest dat dit fundamenteel recht voorziet: "1.Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid. "

In het internationaal recht voorziet artikel 12, eerste paragraaf van het Kinderrechtenverdrag dat een kind dat bekwaam is en onderscheidingsvermogen heeft, het recht heeft zijn mening te geven over elke kwestie die het aanbelangt.

De meningen van kinderen moeten behoorlijk in rekening genomen worden, gelet op de leeftijd en de graad van maturiteit van het kind.

Artikel 12, 2de van het Kinderrechtenverdrag stelt dat het passend is om aan het kind de mogelijkheid te geven gehoord te worden in elke rechterlijke of administratieve procedure, die het aanbelangt, ofwel direct, ofwel door de tussenkomst van een vertegenwoordiger of een geschikte organisatie, die compatibel is met de procedureregels van het nationaal recht.

Het Comité van de kinderrechten van de VN heeft onderstreept dat de lidstaten dit recht ofwel rechtstreeks moeten garanderen, ofwel wetten aannemen of herzien die aan kinderen garanderen dat ze volledig van dit recht kunnen genieten.

Bovendien moeten ze garanderen dat het kind alle nuttige informatie en raadgevingen ontvangt, die het hem mogelijk maken om een beslissing in zijn hoger belang te nemen. Het Comité onderlijnt eveneens dat het het kind is toegestaan dit recht niet uit te oefenen. De uitdrukking van een opinie is een keuze die aan het kind gelaten wordt, en niet een verplichting.

De bestreden beslissing schendt dan ook het recht om gehoord te worden voor kinderen. Aangezien kinderen niet steeds dezelfde belangen hebben als hun ouders, kan het recht om gehoord te worden voor de ouders niet volstaan. De mening van de kinderen moest apart gevraagd worden.”

2.8.2. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM te schenden.

Hij bedoelt hiermee de schending van zijn familieleven omdat hij de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn privéleven niet betwist of in elk geval niet concretiseert.

In dit onderdeel gaat verzoeker opnieuw voornamelijk in op de band met de kinderen en hun “*hoger belang*”.

Vooreerst wordt niet ontkend in de bestreden beslissing dat het hoger belang van de kinderen primeert en is dit onderzocht.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de zaken C-165/14 en C-304/14 van het HvJ is zijn betoog niet dienstig. Immers blijkt uit de voorgaande bespreking van de onderdelen dat de strafrechtelijke veroordelingen op zich alleen niet de reden zijn voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de verwerende partij een proportionaliteitstoetsing verrichtte. In dit geval is geen sprake van een automatische beëindiging van verblijf. Uit de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat deze een juist onderzoek heeft gevoerd naar het reële en actuele risico dat verzoeker vormt voor het schaden van de openbare orde, daarbij inbegrepen het voldoende gevaar voor de maatschappij.

De bestreden beslissing ontkent evenmin dat kinderen dienen contacten te hebben met hun ouders. Bij het vinden van de juiste evenwichten in de conflicterende belangen (die van het kind en ouders en die van de openbare orde), is het hoger belang van het kind determinerend. Dit hoger belang kan meer doorwegen.

In het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 112/2019 van 18 juli 2019 met betrekking tot artikel 44bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen:

“B.55.2. Paragraaf 4 van de bestreden bepaling preciseert dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hij met name rekening dient te houden met de « gezinssituatie » van de betrokkene. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.”

Bij de afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen/de kinderen die rechtstreeks worden geraakt door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder oog heeft gehad voor de concrete individuele situatie van verzoekers minderjarige kinderen (zie ook punt 2.7.). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot de vaststelling dat verzoekers gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring hiervan. Verzoeker wordt wel geacht ervoor te hebben geopteerd zijn verantwoordelijkheid niet op te nemen ten aanzien van zijn gezin. De beginselen vervat in het arrest *Neulinger en Shuruk* van 6 juli 2010 waaruit verzoeker citeert zijn nageleefd en minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

In dit geval werd de gezinssituatie van verzoeker onderzocht en werd rekening gehouden met de elementen die hij kenbaar maakte. Aldus houdt de bestreden beslissing rekening met de zeer jonge leeftijd van de kinderen, het gegeven dat niets erop wijst dat zij bijzonder of gespecialiseerd onderwijs behoeven, dat geen hinderpalen worden aangereikt waaruit blijkt dat de moeders en hun kinderen desgevallend verzoeker niet kunnen volgen, met het slechts sporadisch contact dat verzoeker heeft met de kinderen, met het gegeven dat de meest recente relatie die verzoeker heeft met de moeder van zijn jongste kind zij ook illegaal in het land verblijft en dat kind nog geen vier jaar oud was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft de proportionaliteitstoetsing gemaakt en verzoeker toont niet aan dat deze onevenwichtig is. Door het louter ontkennen, zonder concrete elementen aan te halen, slaagt verzoeker er niet in de schending van de door hem aangehaalde bepalingen aannemelijk te maken.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat niet het geval is. De bestreden beslissing sluit evenmin persoonlijke contacten met de kinderen uit. Anderzijds is al aangetoond dat verzoeker een reële ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dat de bestreden beslissing niet is genomen op de enkele basis van de opgelopen veroordelingen.

Een proportionele afweging blijkt. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het arrest *Renon M.* van 13 september 2016 van het HvJ. In dit geval is de bestreden beslissing niet louter gestoeld op de opgelopen correctionele veroordelingen, zoals eerder al werd aangetoond.

In de mate dat verzoeker opnieuw de verwerende partij verwijt de kinderen niet gehoord te hebben, volstaat het te verwijzen naar de voorgaande bespreking. Het kind heeft het recht om gehoord te worden, maar er bestaat in dit geval geen verplichting op de schouders van de verwerende partij om hen te horen. De moeders van de kinderen hebben weet van het gevangenisleven van verzoeker en hebben niet een dergelijke vraag gericht terwijl verzoeker wist of kon weten dat diens verblijfsrecht werd ontnomen en hij niet aantoonde dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om het standpunt van zijn kinderen te kennen te geven, temeer het *in casu* zeer jonge kinderen betreft (tussen 2 en 7 jaar) op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker licht evenmin toe wat het standpunt van de kinderen is en geeft geen concrete verduidelijkingen over de banden die hij met zijn kinderen heeft, ook niet in het verzoekschrift.

Uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind, geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso jure* deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Dit vermoeden wordt in dit geval tegengesproken door het gebrek aan nauw contact tussen verzoeker en diens kinderen, en door het lange verblijf van verzoeker in de gevangenis, waarbij uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen hem slechts sporadisch hebben bezocht en het nalaten invulling te geven over de banden met de kinderen en hun moeders. Verzoeker is geen zorgdragende ouder. Hij geeft geen elementen aan en heeft geen invulling gegeven aan het gezinsleven met de drie oudste kinderen en leeft reeds enkele jaren niet in het gezin van zijn echtgenote en haar drie kinderen. Hij toonde niet aan dat hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van zijn kinderen of gaf geen aanwijzingen over de invulling van de band met de kinderen, laat staan dat hij enig begin van bewijs neerlegde over het bestaan van een sterke band. Verzoeker weerlegt niet dat het laatste bezoek in de gevangenis dateerde van 14 januari 2017.

Het vrijwaren van de openbare orde kan een legitieme doelstelling zijn, waarbij de aanwezigheid van minderjarige kinderen in België geenszins op zich een "troefkaart" is om een beëindiging van het verblijf

en een verwijdering te beletten. Maar van verzoeker mag wel verwacht worden dat hij tijdens het uitoefenen van zijn hoorrecht concrete elementen aanreikt over zijn gezinsleven en de invulling ervan.

In de mate dat hij meent dat het hoorrecht van de kinderen geschonden zou zijn, laat hij na elementen ter kennis te brengen van die aard dat ze de bestreden beslissing mag of kan wijzigen. Bovendien lijken de jonge leeftijden van de kinderen van die aard dat zij niet over voldoende maturiteit beschikken om daadwerkelijk hun hoorrecht uit te oefenen, zodat het ouderlijk gezag om de standpunten te verkrijgen zeker op de schouders van de ouders ligt. Verzoeker toont evenmin aan dat de kinderen wenselijk gehoord te worden. Een schending van artikel 22bis van de Grondwet is niet aangetoond. Zoals verzoeker zelf citeert, voorziet artikel 22bis van de Grondwet dat moet rekening gehouden worden met hun leeftijd en met hun onderscheidingsvermogen. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, kan niet worden aangenomen dat de kinderen over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest en van artikel 12 van het VN-Kinderrechtenverdrag. Zoals verzoeker overigens opmerkt, is het de kinderen ook toegestaan het hoorrecht niet te willen uitoefenen.

Bijgevolg maakt verzoeker de schending van deze bepalingen niet aannemelijk.

Voor zover verzoeker de schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, houdt dit als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887), wat in dit geval is nageleefd. Bovendien blijkt niet, gelet op hun jonge leeftijd, dat de kinderen het nodige onderscheidingsvermogen hebben om te kunnen worden gehoord.

Verzoeker toont de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aan.

Het zesde en zevende onderdeel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.9.1. Het achtste onderdeel wordt toegelicht als volgt:

“Achtste onderdeel

Voor zover gedaagde meent dat verzoeker daadwerkelijk gehoord werd aan de hand van het laten invullen van een vragenlijst binnen een termijn van 15 dagen en via toevoeging van stukken ter ondersteuning van de geformuleerde antwoorden, merkt verzoeker op dat het hoorrecht veel meer verondersteld dan slechts eenmalige schriftelijke interventie.

Dit geldt des te meer nu verzoeker onder de oude regelgeving minstens gehoord zou zijn geweest door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen conform het oude artikel 45 §3 Vreemdelingenwet.

Desgevallend zou er sprake zijn geweest van een waar debat waarin verzoeker zijn standpunt mondeling had kunnen uiteenzetten in het kader van een proces dat uit meerdere fases bestond en voor een onpartijdig samengestelde commissie bestaande uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie die de belangen van vreemdelingen behartigt.

Het invullen van de vragenlijst komt verzoeker over als een formaliteit die wordt gehanteerd om te kunnen zeggen dat gedaagde zou hebben voldaan aan het hoorrecht.

Sterker nog, in begeleidende brief bij de vragenlijst die verzoeker toegestuurd kreeg staat letterlijk dat DVZ niet verplicht is om de verklaringen in zijn schrijven in overweging te nemen en dat deze sowieso buiten beschouwing worden gelaten indien ze niet gestaafd worden door bewijzen:

"Indien u geen bewijzen voorlegt, kan de Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen".

Verzoeker merkt bovendien op dat de begeleidende brief vermeldt dat de beslissing wordt genomen op grond van "redenen van openbare orde/nationale veiligheid", terwijl de thans voorliggende beslissing gefundeerd is op "ernstige" redenen.

De bestreden beslissing schendt dan ook het recht om gehoord te worden in hoofde van verzoeker om al deze redenen.”

2.9.2. Wat dit onderdeel betreft, volstaat het te verwijzen naar de punten 2.5.2.2. en 2.6.2. Deze grieven zijn al besproken.

De Raad beklemtoont dat verzoeker is gewezen op het belang van het verstrekken van details aangaande alle elementen en het bijbrengen van documenten. Tijdens het gesprek van 28 april 2017 over de inhoud van de vragenlijst die moest ingevuld worden (zie administratief dossier) erkent verzoeker dat hij het belang van de te geven informatie erkent en dat hij daarom samen met zijn advocaat inlichtingen ging verstrekken.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat in dit geval enkel een loutere vragenlijst is voorgelegd en hij onwetend zou zijn over de implicaties van zijn antwoord, dat samen met diens advocaat werd opgesteld blijkens het administratief dossier. Uit de nota van de verwerende partij van 28 april 2017 blijkt dat op het belang van de vragenlijst is gewezen. Het ging niet over een loutere “*formaliteit*”. Verder toont verzoeker geen belang aan bij de grief dat de begeleidende brief meldt dat de beslissing zal worden genomen op basis van redenen van openbare orde/nationale veiligheid, terwijl de thans genomen bestreden beslissing steunt op “*ernstige*” redenen.

Verder, over de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, en het erin vervatte hoorrecht, blijkt uit de rechtspraak van het HvJ dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht, tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing, kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Verzoeker beperkt zich op dit punt tot vaagheden en algemeenheden, waarbij hij stelt dat de verwerende partij een “*volledig plaatje*” diende te hebben vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Hij laat echter na zijn standpunt te onderbouwen met enig (nieuw en dienstig) concreet element. Mede gelet op de eerdere bespreking, blijken geen andere specifieke elementen die een invloed hadden kunnen hebben op de besluitvorming.

Ook dit onderdeel mist grond.

2.10. Verzoeker voert geen andere grieven aan, zodat evenmin het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken, wat het geval is.

2.11. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de artikelen 44*bis*, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van niet-retroactiviteit en het *non bis in idem*-beginsel, van artikel 24 van het Handvest *juncto* artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en de artikelen 3 en 9 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van het algemeen beginsel van het hoorrecht en van artikel 41 van het EU-Handvest niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN